ЖІНОЧИЙ СВІТ

ЛИПЕНЬ — СЕРПЕНЬ

1951

ЧИСЛО 7-8

Жнива — Микола Азовський

ЖІНОЧИЙ СВІТ

Рік II. Липень-Серпень, 1951, Ч. 7-8

Видає Організація Українок Канади ім. Ольги Басарабової.
Редаґує редакційна колеґія.
Всю кореспонденцію й передплати висилати на адресу:
"WOMAN'S WORLD"
Box 3093 Winnipeg, Man.

ЦІНА ОДНОГО ЧИСЛА — $0.25
ПЕРЕДПЛАТА НА РІК у Канаді та ЗДА — $ 2.50.
В інших країнах ам. $3.00

Редакційна колеґія застерігає собі право скорочувати рукописи. Рукописів не звертаємо.

Друком "Нового Шляху", 184 Александер Ав., Вінніпеґ, Ман.

WOMAN'S WORLD

Vol. II. July-August, 1951. No. 7.8

Published by the Ukrainian Women's Organization of Canada
Box 3093, Winnipeg, Man.

Edited by Editorial Committee
Correspondence and subscriptions should be addressed to
"WOMAN'S WORLD"
Box 3093 Winnipeg, Man.

SINGLE COPY 25c.
SUBSCRIPTION PRICE yearly
In Canada and United States — $2.50
In other countries — $3.00

Printed by the New Pathway, 184 Alexander Ave., Winnipeg, Man.

ЗМІСТ:

УВАГА, ПРЕДСТАВНИЦТВА "ЖІНОЧОГО СВІТУ" ЗАКОРДОНОМ:

ПЕРЕДПЛАТИ ПРОСИМО ВИСИЛАТИ НА ТАКІ АДРЕСИ:

У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ: — FEDERATION of UKRAINIANS in GREAT BRITAIN, 123 High St., Notting Hill Gate, London, W.11.

Передплата на рік 1 ф. стерл.; ціна 1 прим. 2 шіл.

В АРҐЕНТИНІ, УРАҐВАЇ ТА ПАРАҐВАЇ: — Isidoro KRAWEC, ("POROHY"), Casilla de Correo 3184, Buenos Aires, Argentina.

Передплата на рік 24 пези; ціна 1. прим. 2.50 пез.

Б БРАЗИЛІЇ: — Stepan PLAHTYN, Pr. Gen. Ozorio 568, Curityba, Parana, Brazil.

Передплата на рік 60 крузейрів, ціна 1 прим. 5 крузейрів.

ЖІНОЧИЙ СВІТ

РІК II. ЛИПЕНЬ—СЕРПЕНЬ, 1951, Ч. 7—8 (19—20).

ЛЕСЯ ХРАПЛИВА

МАТИ

А ЯК В ПІВНІЧ ГЛУХУ ТА ПРИЙШЛИ ТРИ САЛДАТИ ПО СИНА,
ТО СИДІЛА НА ЛАВІ, ЗАВИНЕНА В БІЛУ ХУСТИНУ,
ТО ТОДІ ЛЕДВЕ ПОМІТНИМ ПОРУХОМ УСТ ГОВОРИЛА:
ТИ СПОВНИВ СВОЄ ДІЛО, МІЙ СИНУ!

А ЯК РАНКОМ ХРУЩІ ЗАБРИНІЛИ НА РАДІСНІЙ ВИШНІ,
ВИШИВАЛА НА ПРИЗБІ ПОЧАТУ СОРОЧКУ ДЛЯ СИНА,
І ХРЕСТАМИ МАКОВИМИ КЛАЛИСЯ МРІЇ КОЛИШНІ,
І ВИЛАСЯ НАДІЄЮ ВІЧНОЮ НИТОЧКА СИНЯ.

А ЯК ВЕЧОРІ СНІЖНІ Й ВЕСНЯНІ СВІТАНКИ МИНАЛИ,
РОЗВІВАЛИ ВІТРИ НА ПОСИВІЛИХ КОСАХ ХУСТИНУ,
А УСТА ЛЕДВЕ ПОМІТНИМ ПОРУХОМ ВСЕ ШЕПОТАЛИ:
— ТИ СПОВНИВ СВОЄ ДІЛО, МІЙ СИНУ!

В здоровому тілі — здорова душа

Місяць липень і серпень — це місяці розваги, відпочинку. Шкільна дітвора на вакаціях, працюючі діти й чоловіки на відпустці. А жінка — мати? Чи має вона також вакації, чи має відпочинок? Звичайно, ні! А вже пора, щоб жінка з дітьми і чоловіком найшли час разом на відпочинок.

Свіже повітря, гаряче сонце, вода, поза добрим відживлюванням є необхідні для здоров'я і ми повинні їх використати в тій цілі, тим більше, що вони нічого не коштують. Вони для всіх даром. І не конче потрібно десь їхати до купелевих місцевостей, щоби скористати з купелів сонця, води, свіжого повітря. Це все можна дістати в себе на подвір'ю, чи в міському парку, поблизькому лісі, озері і т. п. Треба тільки в нас повного розуміння, що свіже повітря, вода, сонце є джерелом всього життя на землі і нашим обов'язком, як живучих істот, є користати з нього, пам'ятаючи при тому, що як наше тіло здорове, тоді і наша душа, наша думка здорова.

Тільки в здоровому тілі може панувати повна душевна гармонія. У здоровому тілі творяться великі замисли, далекосяглі пляни важливих дій, кристалізуються ідеї великих починів. Тільки у здоровому тілі виховується сильне молоде покоління кожної нації, тільки у здоровому тілі криється запорука щасливого майбутнього як особистого так і громадського життя.

Користаймо ж з тієї безплатної цілющої криниці здоров'я. Хай не буде ні одної членки нашої Організації, ані одної читачки чи читача "Жіночого Світу", щоб не використали літа для здоров'я".

Наша нація потребує сильних та здорових тілом і душею громадян. Час великий гряде! Маймо фізичну і духову силу його зустріти!

ІРИНА КНИШ

Н. Кобринська та її сучасники

Не всім дано вміння впливати на других. Нерідко позбавлені того дару й найбільші таланти, що відходять непомічені для сучасників.

Основниця українського жіночого руху до них не належить.

Приваблива й завжди елеґантна поява вродливої жінки була тільки додатком для особистого чару, що промінював живою інтеліґенцією, широкою освітою, даром вимови, бистрою спостережливістю, гумором і дотепом, а водночас ніжністю й вразливістю. І коли долучити ще справжній літературний талант, зрозуміло стає, що Наталія Озаркевич - Кобринська не могла пройти крізь життя непомітно.

Власне далека від буденности її особовість викликувала все — крім байдужости. Увагу й прихильність, пошану й признання, захоплення й подив найвизначніших умів, — ворожнечу, призирство, насміхи й глум у інших, — а тупий опір у загалу, який хотіла вирвати з приспаних злиднів і для якого залишилася синонімом "неспокійного духа".

Її перші кроки на громадському обрії почались майже "тріюмфально". Найбільший авторитет віденської "Січі", відомий громадський діяч і публіцист, Остап Терлецький — людина холодна, розважна й скептична[1]) читає на літературному вечорі її перший твір, що здобуває повний успіх. Кілька місяців пізніше з приводу другого оповідання в листі до неї пише — Іван Франко: "Чи знаєте Ви, що це Ви написали таку штуку, якої рівної вся наша література досі не видала" . . .[2])

Уже тоді проявляється незвичайна вмілість Кобринської прихиляти другі уми для своїх ідей. Січовики переймаються її думками й Василь Полянський перший раз прилюдно підносить справу жіночого питання. Уже при першій своїй зустрічі з Франком і Павликом Кобринська з'єднує їх для жіночої справи.

Недовго появились і тіні. Після створення жіночого товариства у Станиславові, Григорій Цеглинський обур'ювався незалежними починами Кобринської і про ті "крики на Кобринську" пише вона в "Нашій долі" (1893) [3]) М. ін. дає вона там вияснення реакцій інших кругів[4]) на жіночі почини; вони на її думку походять "із звичайної тактики поступовання в нас мужчин з жінками, привиклих віками поводитись як із нижчими та ігнорувати короткий жіночий розум. Тому, здається, панове політики не розбираючи багато, зараз з гори рішають: щонебудь вийшло би від жінок, мусить бути недозріле, непродумане й непрактичне . . ."

Свого становища до Кобринської не змінив Цеглинський і після появи "Першого вінка" — виступивши з гострою критикою її писань в "Зорі", де назвав "бувальщину в них трохи не ідіотичною", а мораль — цинічною...

Це тоді, коли Володимир Масляк перекладає "Пані Шуминську" на польську мову й друкує в польських журналах статті про Кобринську, рівняючи її зо славними польськими письменницями, а Михайло Драгоманів, що ставив її поруч Франка, під безперечним впливом зустрічі з Кобринською пише в своїх "Споминах" багато дошкульних завваг про становище жінки в галицькій спільності.

Повагу знаходила Кобринська й серед чужого жіноцтва, з яким нав'язувала взаємини (часті поїздки до Відня, і в р. 1891 до Праги). Її твори друковано в чеських журналах, німки з признанням відчитували на своїх зібраннях петиції українського жіноцтва до парляменту, а навіть польки, яких Кобринська називала "напливовою суспільністю в Галичині" — запрошували її на свої віча, не дивлячись на те, що на них вона промовляла по-українському.

На жаль вузькі рамки статті не дозволяють розглянути становище Кобринської до тодішньої української політики. На сторінках "Нашої долі" можна найти багато її незалежних поглядів, у роді: *"угодовська ера, що спершись на основах вижидання ласки з гори, зацитькуюги всі живіші пориви серед української суспільности, хотіла б також спаралїжувати й українське жіноцтво, щоб воно не вноминалося за свої права і не давало світові знати про своє існування. Дійсно, тяжко було б деінде знайти більш деморалізуюгу політику та деморалізуюгу школу для молоді. Немає факту в історії, щоб якийсь нарід відродився таким способом, щоб йому давали готове те, гого він сам собі не здобуває. І дивно, що люди, що так гаряге поругають українському жіноцтву знання історії, так грубо самі можуть помилятись у розумінні історії людського розвою . . ."*

Не даром намісник Галичини, К. Бадені в розмові з послом о. Іваном Озаркевичем не міг поминути своїх завваг про його "Ґайстфрай" цебто "ліберал,ну" доньку . . .

Михайло Грушевський пишучи на 23-ох сторінках "Літературно-наукового Вістника"[5]) про Н. Кобринську стверджує на вступі:

1) Іван Франко: Д-р Остап Терлецький Л.Н.В. т. 50.
2) Омелян Огоновський: Історія літер. руської, т. III.
3) Пані Савелі Стечишин складаю щиру подяку за змогу покористуватись недоступними тепер книжечками "Нашої долі (рр. 1893, 1896). — І. К.
4) Радикальних ("Народ").

5) "Наталія Озаркевич - Кобринська у своїх заповітах" — Вістник, 1934.

ОЛЕНА КИСІЛЕВСЬКА

"По той бік світу"

ОКСАНА ДРАГОМАНОВА

Знайомство моє (через листуваня) з Оксаною Драгомановою бере свій початок з моїх редакторських часів. Тоді випадково дійшла до мене вістка; що Оксана Драгоманова, колишній працівник міністерства УНР, а пізніше голова української Секції Ліґи Миру і Свободи, знаходиться в Арґентіні й працює як ур'ядовець банку в Буенос Айрес. Тоді я постановила нав'язати зв'язки з власницею того славного імени й просити її написати для читачок "Жіночої Долі" про себе й країну, в якій приходиться їй жити.

Пані Оксана не відмовила мойому проханню, але ледве ми обмінялися двома — трьома листами й я дістала статтю для "Ж.Д." як війна перервала тільки що нав'язані зв'язки на ціле одно, якже важке для нашого народу десятиліття, закінчене розпорошенням тисячів українців по цілому світі. . . Й от тут, вже на канадійській землі, вдається мені на ново схопити кінчик перетятої війною нитки знайомства. Між прізвищами авторів, що дописують до гарного арґентінського місячника "Овид" знаходжу Оксану Драгоманову та, не так, як я надіялася, під якоюсь дуже поважною статтею на політичні чи громадські теми, а як авторку легкого, цікавого роману з життя арґентінського студентства п. з. "По той бік світу". Несподіванка! І то (чи признатися?) приємна. Стільки тепер читається (і пишеться) на поважні суворі минулі і сучасні теми, що часами вже так дуже хочеться забути про це все й віддихнути іншим, легшим воздухом. . .

Зрадівши нежданій зустрічі, стараюся нав'язати на ново наше знайомство. Я стукаю в далеке віконце пані Оксани: Гальо, гальо, пані Оксано! Подайте вістку, як живете, що робите, які Ваші задуми і пляни?

І благословенний будь винахід літунської пошти: до кільканадцяти днів, а не як колись, до кільканадцяти тижнів, дістаю від

"Наталія Кобринська — безперечно одна з визначніших та інтересніших фіґур в нашому письменстві та взагалі в культурному житті . . ."

Беручи вже давніше в оборону заходи Кобринської, М. Грушевський[6]) стверджував: "Все те виглядає дуже сумно, слабе попертя в широких кругах жіночої інтеліґенції й переважно *іронігні* відносини серед суспільности . . ."

Та розглядаючи літературну творчість Н. Кобринської у згаданій вище статті й підносячи великі заслуги Кобринської — водночас авторитетний погляд Грушевського на модерністичні твори не був прихильний. Це був для неї черговий удар.

Бо особисту невдачу понесла Кобринська й у своїй громадській акції, коли побачила в спорі "альманах чи часопис" по другому боці все активне жіноцтво (Олену Пчілку, Олесю Бажанську - Озаркевич, Евгенію Ярошинську, Ольгу Франко . . .).

Та хоч зрозуміла трагедію, вона не заломилась. "Це була горда вдача, людина повна сили й енергії, а надто багато мала ідеалів, щоб падати в боротьбі — вона, авторка високого заповіту для української жінки. Таку я її знаю" — пише Денис Лукіянович[7]), що був у близьких і дружніх взаєминах з Кобринською від 1891 року.

Автім відстань між нею й громадянством поглиблювалась і вже до кінця її життя не вдалось того змінити. Тому вона почувалась в житті самітною й відокремленою[8]).

Та завдяки свідомості своїх цілей, у почутті сили й слушности своїх переконань вона зуміла викликати гаряче дебатування про потребу активізації жіноцтва і прихилити для жіночого руху світліші уми зпоміж сучасників. І хоч особисто йшла громадським шляхом почерез невдачі, але від неї виводиться новий тип українки, що скинула з себе ярмо темноти й рабства, що готова боротися й працювати — для своєї батьківщини.

І це її справжня перемога, що ставить її між передовими постатями українського національно - політичного відродження.

---

6) "Наша доля", 1893, стор. 25.

7) Львів, 1900.

8) Д. Лукіянович додає "між болехівськими колтунами . . ."

пані Оксани одну й другу приязну й цікаву вістку, з чого вибираю й подаю дещо й для читачок нашого журналу.

Але найперше про саму паню Оксану Драгоманову. Вона дочка Олександра Драгоманова, наймолодшого брата професора Михайла Драгоманова й Олени Пчілки (Ольги Драгоманів - Косач) матері Лесі Українки. Родилася пані Оксана в Петрограді, виховалася й зросла на чужині й школи чужі кінчила там, де ні в школі ні поза школою не чути було українського слова, хіба що тільки в часі вакацій, як виїздила в Україну на два-три місяці і то не кожного року. Коли ж так гарно володіє українською мовою, то це тільки завдяки традиції славного роду Драгоманових, що походили з Полтавщини й пройняті були великою любов'ю до всього рідного.

Пані Оксана скінчила юридичний факультет Петроградського університету й продовжувала правничі студії у Відні й Парижі — у славній Сорбоні.

У 1918 році п. Оксана Драгоманова працювала у Юридичному Відділі Міністерства Закордонних Справ УНР (Української Народньої Республіки) і виїхала з України з дипломатичною місією на Мирову Конференцію до Версалю (після І-шої світової війни). Працювала в посольстві у Відні, а пізніше в Берліні й Парижі.

В Арґентіні працює з 1928 року. Приїхала туди майже без гроша й зразу взялася до праці, яка трапилася, але до місяця дістала працю в Північно-Американському Банку і то без ніякої рекомендації: трапилось так, що якраз було потрібно урядника із знанням польської й російської мов. Виявилося опісля, що серед клієнтів того банку був великий відсоток українців. Старанням п. Оксани відчинено український відділ, що проіснував до початку війни, коли то було заборонено листування в чужоземних мовах (до того часу відповідалося в такій мові, в якій лист був писаний.) Число рахунків в щадничій банковій касі доходило 9.000. Тепер пані Оксана працює в такому відділі, що безпосередньо не обслуговує клієнтів. З своєї праці вдоволена, плата добра й користується довір'ям і добрими службовими відносинами.

Свою літературну працю пані Оксана оцінює дуже скромно. Літературний дорібок в неї невеликий, не тільки тому, що банкова праця, яка забирала їй в перших роках 9-10 годин денно, домашня робота та деякі суспільні обов'язки — не давали охоти до творчости, але також тому, що саме прізвище "Драгоманова" зобов'язує. Від таких людей чекається дописів на поважні політичні, суспільні, наукові теми, а як пані Оксана каже: "ненавиджу публіцистику, політику, а для наукових тем не маю відповідних підвалин. Закінчення юридичного факультету нічого не свідчить. Мало дурнів вийшло з університетів? Науково ніколи не працювала поважно, а писати поверховно, псевдо-наукові статті? Прямо не піднімається рука." Тому пані Оксана пише те, що їй було приємно писати, а на решту вона каже: "хай вже другі пишуть поважні речі. . ."

Оксана Драгоманова написала декілька оповідань, що їх містила в "Волі" Піснячевського й у деяких інших часописах. Писала навіть детективні новелі, але більше під псевдонімом. Писала теж дещо в інших мовах але небагато, бо як пише: "белетристику треба писати дуже доброю мовою, та хоч я знаю 7 мов, і деякі цілком добре, та це не вистарчить. Оповідання мусить мати перфектну і кристалічну мову, а чужинець рідко дійде до такого знання мови". Ось такі (в скороченні) вісті переслала мені, на має прохання пані Оксана Драгоманова. Вже із тих коротких витягів з її листування пізнають читачки високу духову культуру тієї людини, гідну імени Драгоманових. Про свої дальші пляни й задуми не каже нічого, тому на разі не остає нам ніщо більше, як нетерпеливо очікувати кожного числа "Овиду" й з цікавістю слідкувати за долею героїв повісти "По той бік світу".

М. ОРЕСТ

СЕРПЕНЬ

СПОКОЮ Й КРОТОСТИ ПРИЙШЛА ПОРА ЯСНА,
ЗИЧЛИВИЙ ПОЇТЬ ЗІР І ВАБИТЬ ДОБРІ ДУШІ:
У ЛИСТІ ЛАГІДНІМ ПОЛОМІНІЮТЬ ГРУШІ,
І МІЖ ДЕРЕВ СТОЇТЬ ВЕЛИКА ТИШИНА.

І СВІТЛІ ПОМИСЛИ, ЯК ЛЕГКІ КОРАБЛІ,
ПРИЧАЛ ПОКИНУЛИ І МАЮТЬ КОРОГВАМИ, —
І РАДІСНО ПЛИВУТЬ САДАМИ І ГАЯМИ
ПО РУНО ЗОЛОТЕ СЕРПНЕВОЇ ЗЕМЛІ.

Др. ЛЕОНІД БІЛЕЦЬКИЙ

Українське Весілля

(Продовження)

ПОХІД МОЛОДОГО ЗА МОЛОДОЮ

В хаті молодого, як прийдуть із церкви, дружко і піддружний роблять для молодого меч. Вони беруть шаблю, оздоблюють її калиною, барвінком та волошками, прикладають цілушку хліба, приліплюють воскову свічку, — і меч готовий. Він стоїть на покутті аж до того часу, коли його буде треба.

Далі сватки прибирають весільний стіл. Коли в молодого й молодої стіл готовий, молоді знов запрошують на весілля (молодий — бояр, молода — дружок). Вертаються до дому на обід. В той час у молодого й молодої на подвір'ї сходяться гості. Коли нарід уже зійшовся, молодий із старшим виходять із комори на двір, молодий тричі вклоняється народові і показує бояринові, кого з хлопців треба брати в бояри. Коли так усі бояри обрані й визначені відповідними значками на танці, так само відзначаються староста, світилки (старша світилка з мечем) і свашки, дружка, піддружний і візниця, що повезе молодої віно до хати молодого, — *поїзд молодого* готовий. Батьки молодого в сінях починають його благословити в похід; музики грають, а свашки і світлики співають:

Ой де ж пішов та забарився
Та Іванків батенько?
Чом не рядить, не виряжає
Свого сина в дорогу?
— Я ж його ряжу і виряжаю
Свого сина в дорогу:
Осідлав йому дев'ять коней сивих
А десятого вороного.
Ой де ж пішла та забарилася
Та Іванкова матінка?
Чом не рядить, не виряжає
Свого сина в дорогу?
— Я ж його ряжу й виряжаю
Свого сина в дорогу,
Напекла йому дев'ять печей хліба
А десяту піч — десятого коровая.

РОЛЯ МАТЕРІ МОЛОДОГО.

Після благословення молодий іде до хати, а за ним увесь поїзд. В хаті він сідає за стіл коло покуття, коло нього з лівого боку сідає старший боярин, а далі всі бояри; з правого боку сідає старша світилка і тримає меч, коло неї — всі світилки, за ними свашки. Обідають. Їм прислуговують дружко і піддружні. По обіді молодий із усім поїздом виходить на подвір'я, вклоняється на всі чотири сторони і стає коло порога. Виходить мати молодого і несе в полі овес перемішаний із оріхами та грішми (кілька шагів). Над головою матері піддружний тримає вивернений кожух, і мати в такім супроводі обходить кругом молодого й обсипає його вівсом, а дружко сідає на граблі як на коня, і "їздить" теж навколо молодог; свашки і світилки при цій нагоді співають:

Мати сина вівсом обсипала,
Вівсом обсипала, щастям дарувала:
Пошли, Боже, щастя, як овес рясно!

Цей самий сенс накликання щастя і в цій пісні:

Ой сій, мати, овес
Та на наш рід увесь,
Щоб наш овес рясен був
Щоб Іванків рід красен був.

Коли мати молодого посипле вівсом, коли дружко переломить граблище й кине одну половину через хату, а другу навпроти хати, — тоді вже старший боярин винесе молодому й собі ціпок (топірець, палицю) і стає коло молодого з лівого боку та супроводить його аж до молодої. Молодий бере різні подарунки для молодої та її родичів: для молодої й її матері бере чоботи, для батька — смушкові рукавиці, для інших родичок бере хустки, очіпки, для сестер — по кілька аршинів червоної бинди, а для брата — складаний ножик і т. д. Все це несе молодший дружко чи піддружний. Старший дружко несе гильце з коровая, а то й самий коровай у подарунок для молодої. Молодий бере хліб, яким його благословили перед шлюбом і, вклонившись батькам, виходить за ворота в супроводі матері, яка виводить свого сина за руку; разом із молодим іде його старший боярин; за ним — старша світилка з мечем, за нею всі бояри парами, далі світилки, свашки й увесь поїзд. Дружко і піддружний ідуть попереду і несуть глечик з брагою, накритий перепійцем, а в Гуцулів дружко несе гильце. За ним йдуть молодий із старшим боярином; за молодим — світилки, свашки, всі інші бояри, старости; а позаду їде візниця з музиками. Хор світилок і свашок співає:

На Івасевім дворі
З'їхались бояри;
Межи ними Івасенько,
Межи ними молоденький,
В руці шапочку носить,
Свої бояри просить:
— Бояри молодії,
Учиніть волю мою,
Та ходіть зі мною
До тестенька на двір,
До Марисеньки за стіл,
Там ми Марисенька мила,
Бо ми сорочку вшила.

(Далі буде)

ЩО ТАКЕ СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ?

(ПОБУДОВА, ПРОГРАМА, ЗАСЯГ)

Вступ.

Довоєнна праця українського жіноцтва спиралася головно на праці жіночих організацій Західньої України. Велика частина України, Східні Землі, окуповані большевиками, не мали незалежного громадського життя і тому не мали й незалежних жіночих організацій. Зате повставали й розвивалися українські жіночі організації в тих країнах, де жили наші поселенці, як ЗДА ,Канаді, Бразилії, Аргентіні й Чехословаччині.

Світова війна

Друга світова війна зовсім змінила умовини в організаційному житті жіноцтва. Вона знищила дорібок українського жіноцтва на рідних землях, а передові жінки стали жертвою чи то большевицького чи нацистського режимів. За часів большевицької окупації не було **жодних жіночих організацій,** ані взагалі ніякого громадського життя.

За часів німецьккої окупації, хоч не було жіночих організацій, то все ж таки жіноцтво на рідних землях виконало півлегальним і нелегальним способом велику **червонохрестну працю,** яка своєю жертвенністю не мала собі рівної. Війна довела до трагічної ситуації на рідних землях. Усі українські землі окуповані большевиками. Під большевицьким режимом **зникла зовсім** форма громадських, а з тим і **жіночих організацій.** Решта свідомого жіноцтва, головно молодь, осталась у рядах УПА, де до сьогодні продовжує боротьбу. Друга частина, рятуючи своїх дітей, залишила рідні землі і опинилась на скитальщині.

Після війни

Після закінчення війни створилися зовсім **нові умовини** в українському жіночому русі. Українське жіноцтво, що знайшлося на скитальщині, скоро піднеслося з того тяжкого удару і зразу почало організуватися. Після довгих років розділення українські жінки з різних земель України стали до спільної праці.

Зате за час війни розрослися й скріпилися сили жіночих організацій ЗДА й Канади, що здобули собі признання своєю працею не лиш серед українського, але й серед американського та канадійського громадянства. Тут виросло нове покоління, що зродилось на тих землях та своїми грудьми боронило свою нову батьківщину. Зокрема в Канаді чимало жінок дістало відзначення за свою воєнну працю.

Хоч ми були розділені далекими просторами та жили в різних умовинах і підчас війни не могли комунікуватися, то все таки скоро найшли ми спільну мову. Слід згадати, що заокеанські жіночі організації чимало вложили труду і праці для рятування скитальців.

Потреба скоординувати працю

Вже з початком 1947 року почалося переселення українських скитальців у різні країни і було ясно, що повстануть нові осередки української еміграції в країнах зовсім нових для українців як Австралія, Венезуеля і хоч би Англія. Потрібний був українському жіноцтву осередок, що координував би його працю та піддержував би її на нових місцях.

З другої сторони в світі загострилась виразно боротьба двох світоглядів. Наша Батьківщина окупована московсько-большевицьким окупантом, а велика частина українського жіноцтва знайшлася поза її межами. Перед українським жіноцтвом стануло виразне завдання створити осередок, що був би виразником свобідної державницької думки українського жіноцтва та боронив інтересів поневоленої Батьківщини.

Тоді прийшла виразна потреба скликання жіночого конгресу, щоб устійнити думку українського жіноцтва та створити **умандатований осередок.** Союз Українок Америки на чолі з головою п. О. Лотоцькою, як одна з найсильніших діючих тоді організацій, взяв на себе ініціятиву скликання Світового Конгресу Українського Жіноцтва — СКУЖ, що відбувся в днях 12 і 13 листопада 1948 р. у Филаделфії.

С. К. У. Ж.

Конгрес відбувся при численній участі делегаток Америки, Канади та Европи. Організації в інших країнах, що через технічні або матеріяльні причини не могли вислати делегаток, прислали привіти та заяви солідарности. Рівно ж прийшли численні привіти від визначних українських громадських діячок.

Конгрес ясно з'ясував своє становище у всіх головних проблемах наших визвольних змагань та нашого громадського життя. Одною з основних справ, яку видвигнув Конгрес:

а) Українське жіноцтво виступило в обороні інтересів поневоленої Батьківщини і зложило головний протест проти терору, що панує в Україні.

б) Українське жіноцтво заманіфестуфало єдність із рідним краєм, солідаризуючись із визвольними змаганнями українського народу.

в) Українське жіноцтво заявило себе по стороні демократії, шукаючи в демократичнім світі піддержки проти большевицького терору.

г) Вважаючи, що з'єднання наших сил це передумова нашої боротьби, Конгрес заявив піддержку Українській Національній Раді як осередкові консолідації українських політичних сил на еміграції.

Це була в основному політична плятформа Конгресу.

Друга справа, що її вирішив Конгрес, це створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій — СФУЖО на чолі з головою п. Оленою Кисілевською, сеніоркою українського жіночого руху.

Конгрес своїми резолюціями дав основи для дальшої праці жіноцтва, а **створенням СФУЖО створив світовий осередок** для координації праці українського жіноцтва.

Завдання СФУЖО

Головні завдання СФУЖО, висказані в резолюціях і в його статуті, збираються в трьох головних точках:

а) координувати працю жіночих організацій, не порушуючи їх статутових завдань та їх прав — працювати за пляном, якого вимагають інтереси українського громадянства даної країни,

б) заступати і бути репрезентантом українського жіноцтва перед власним громадянством,

в) заступати і бути репрезентантом українського жіноцтва перед міжнародніми організаціями загальними й жіночими.

Членом СФУЖО можуть бути центральні організації (що мають певне число відділів), що стоять на українській національно-державницькій плятформі і мають свій статут. СФУЖО отже являється федерацією жіночих організацій, що координує працю, ділиться взаїмно їхнім досвідом і здобутками та репрезентує думку українського організованого жіноцтва перед чужими організаціями, як і перед українським громадянством. СФУЖО об'єднує всі організації, що стоять на національно-державницькій плятформі, без огляду на їхній патрійний світогляд чи релігійну приналежність, спираючись на засадах християнської етики і моралі.

СФУЖО не заміряє встрявати чи бути контрольором праці поодиноких організацій, бо на те вони мають свої власні контрольні органи, але зате має відтворювати думку українського жіноцтва у громадському і політичному житті.

Підсумки

На заклик тимчасової управи СФУЖО вступили в члени СФУЖО жіночі організації Америки, Канади, Австралії, Аргентіни, Европи (Англія), Німеччина, Бельгія), Венезуелі.

СФУЖО стоїть пеерд дальшими важливими завданнями, як справи інформації чужих жіночих організацій та виступів, які вимагають піддержки всього жіноцтва. СФУЖО є виразником думки свобідно думаючої українки та буде спільно з жіноцтвом інших народів працювати для тривалого мира і справедливости у світі. Такі виступи напевно мають далеко більшу питому вагу, якщо вони репрезентують думку всіх наших жіночих організацій в світі. Тому всі організації повинні стати членами СФУЖО і спільними силами сповнити наш обов'язок супроти Батьківщини.

СВІТОВИЙ СОЮЗ МАТЕРЕЙ (М.М.М.)

Міжнародня організація Світовий Союз Матерей (М.М.М.) об'єднує тридцять кілька країн. Осідок централі є в Парижі, де й відбуваються що три роки конгреси організації. Завданням Союзу Матерей є — з'ясувати ролю матері в суспільстві, збагнути недоліки, що утруднюють їй завдання і промостити шлях для щасливого й радісного материнства. Мати повинна стати свідома своєї важної ролі у суспільстві та співрішальним чинником у справах важливого, громадського значення. У 1949 р. Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) стала членом М.М.М.

Кожен конгрес організації насвітлює одну якусь сторінку діяння матері. У 1950 р. обговорено економічну її ролю. На цей конгерс запрошено Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій, яка була заступлена делегацією з двох осіб — п. З. Витязь, голови Жіночої секції з Бельгії і п. д-р Ол. Піснячевська з Парижа. Реферат п. Витязь на тему "Господарська неспромога матері" живо зацікавив присутніх і був поміщений у цілості в звідомленні з конгресу. Реферат п. Ол. Сулими, що його прочитала п. д-р Піснячевська, на тему "Мати в підсовітській Україні" згадала паризька преса, передруковуючи уривки з нього. Вплив виступів українських делегаток відбився в резолюціях конгресу, де висловлено домагання в користь матерей засланих та матерей-скиталок.

Щороку в грудні Світовий Союз Матерей відбуває Різдвяний Базар, на якому члени Союзу виставляють свої вироби. У 1950 р. СФУЖО вперше зорганізував свою стоянку. Вироби нашого народнього мистецтва зробили помітне враження.

Найновішою акцією Союзу (М.М.М.) є Декляраці Прав Дитини, що її опрацьовує тепер Комісія Прав Дитини при Об'єднаних Націях. Світовий Союз Матерей вносить туди свої побажання й поправки, притягнувши до співучасти своїх членів. СФУЖО видвигнуло такі моменти в обороні прав української дитини:

а) релігійне виховання дитини не сміє бути заборонене,

б) навчання на рідній мові конечне для гармонійного розвою дитини,

в) довільний вибір звання не сміє бути утруднений насильним спрямуванням держави чи іншого чинника,

г) дитина повинна бути вихована в родинному середовищі, бо воно найкраще сприяє її розвиткові.

Найближчий конгрес М.М.М. відбудеться в 1953 р. під гаслом "Виховна роля матері". Для підготови матеріялів скликає СФУЖО комісію з педагогів, виховниць і матерей.

КОМІТЕТ "МАТИ й ДИТИНА"

Воєнне лихоліття позбавило багато родин батьківської опіки, так що на скитальщині знайшлося багато вдів із дітьми. Дальша мандрівка була перед ними утруднена, бо переселенчі комісії уникали їх, як мало працездатного елементу. Це й піднесла на конгресі українського жіноцтва у Филаделфії делегатка з Европи п. Ірина Павликовська. Із цим кличем вона об'їхала міста Америки й Канади і зібрала фонд, що в ЗДА спочивав під опікою Союзу Українок, а в Канаді КУК-у.

Для переселення вдів створено у 1949 р. при СФУЖО комітет "Мати й Дитина". У тісній співпраці з ЗУАДКомітетом переселено около 50 родин, що замешкали в захисті комітету "Мати й Дитина" у Филаделфії. Всі вдови згодом влаштувались на працю і перейшли на власне господар-

Поїздка Українки на Міжнародній Жіночий Конґрес в Атенах

Як відомо, п. С. Галичин зі Злучених Держав Америки була одинокою українкою на Міжнародньому Конґресі, що відбувся цього року в Атенах, Греція. І хоч п. Галичин не заступала всіх українських жіночих організацій і українки не є членом Міжнародньої Жіночої Ради, то все ж таки годі поминути факт, що українка була на тому Конґресі і заступала там інтереси української нації. Нижче подаємо коротке звідомлення про Конґрес та участь в ньому п. Галичин. РЕД.

Пані Галичин промовляє через радіо в Атенах.

Міжнародній Жіночий Конґрес в Атенах відбувся в днях від 28 березня до 7 квітня ц. р. На ньому було біля 300 учасниць, в тому 227 делегаток, які заступали 22 країни з п'яти континентів. Конґрес проводився в двох мовах: французькій і англійській.

Конґресом проводила голова Міжнародньої Організації, др- Жанна Едер-Швайцер зі Швайцарії. Її теж перевибрано головою на дальші два роки. Привітальну промову до Конґресу виголосила королева Греції Фридерика. Відчитано теж привіт від англійської престонаслідниці Єлисавети.

Крім делегаток брали участь в Конґресі представниці Об'єднаних Націй та братніх організацій Світової Федерації ОН-Союзів, Університетських Жінок та Червоного Хреста.

Праця Конґресу проводилася перших сім днів в 15 комісіях: преси, міжнародніх відносин, права, суспільної опіки, гіґієни, виховання дитини, переселення, праці, дитячої опіки, мистецтва, літератури, кіно і радіо, мешкання і хатньої економіки, фінансів. Останні три дні Конґресу були присвячені пленарним нарадам, на яких комісії складали свої звіти з праці й пропонували відповідні резолюції в кожному питанні. Конференція відбувалася у дружньому настрою всіх присутніх.

Пані Галичин, яка взяла участь в Конґресі як обсерваторка з правом дорадчого голосу, передала свої реферати до прочитання й обговорення відповідним комісіям. Її реферати були на такі теми: "Українське жіноцтво як авангард проти аґресії", "Примусовий набір дітей до фізичної праці в Радянській Україні", а також короткий нарис історії України і її політичних відносин. Рівнож подано до преси повідомлення в зв'язку із зголошеними рефератами.

Користаючи з запрошення виступити в грецькому радіо, п. Галичин переповіла у грецькій мові про життя, терпіння і положення українського народу, передаючи при тому привіт грецькому народові.

Крім того п. Галичин передала привіт українському народові від українського жіноцтва на еміґрації через "Голос Америки". Вона також була запрошена разом з другими учасницями Конґресу на підвечірок до грецького короля. Там, розмовляючи з королем, згадала вона про визвольну боротьбу, що її веде український нарід проти большевиків.

На Конґресі схвалено 40 резолюцій. Для нас особлива цікава 35-та, в якій між іншим говориться, що Міжнародня Рада Жінок завжди осуджувала всякі наміри аґресії і була за тим, щоби всякого роду конфлікти полагоджувати мирним способом; вона переконана, що для оборони миру і свободи ще досі потрібна збройна сила.

Перед закінченням Конґресу при вільних внесках і запитах п. Галичин передала на письмі через американську делеґацію внесок, щоби Конґрес ухвалив приняти в члени Міжнародньої Жіночої Організації еміґрантські жіночі органічації народів зпоза залізної заслони. Ця резолюція була взята під дискусію й ухвалена, а новообраній Головній Управі Міжнародньої Ради Жінок доручено зробити спеціяльний реґулямін для співпраці з тими національними ґрупами, що живуть по різних країнах.

Після Конґресу п. Галичин відвідала Єрусалим, а відтак Рим. В Римі була вона на послуханню у Святішого Отця та на конвенції італійських католицьких жінок, де зачитала реферат про нищення большевиками української церкви, як католицької так і православної.

(Докінчення з 7 ст.)

ство. Переселення закінчено в лютні 1951; точне ділове й фінансове звідомлення появиться незабаром. Слід зазначити, що таке переселення вдів було єдине в своєму роді і в кругах ІРО викликало признання. Переселення вдів продовжується у порозумінні з ЗУАДКомітетом.

Нова акція комітету "Мати й Дитина" спрямована в користь залишенців. У тій цілі переведено спробу збірки одягу в Филаделфії, що дала незвичайний успіх. Зокрема поспішили з допомогою новоприбулі, що вже влаштувались матеріяльно, а самі перейшли крізь злидні скитальщини. Перша партія пачок відійшла на адресу бюра ЗУАДКомітету у квітні ц. р. Розподіл буде переводити ЗУАДК зі співучастю управи Об'єднання Українських Жінок у Німеччині.

Комітет плянує акцію продовжувати й поширити на більші центри еміґрації.

Комітет "Мати й Дитина" очолює п. Олена Лотоцька, містоголова СФУЖО. Членами комітету є пп. Надія Іщук, Марія Чопик і Амалія Рублева.

НАТАЛІЯ КОБРИНСЬКА

Задля кусника хліба1)

Вміла мати брови дати,
карі оченята,
та не вміла на сім світі
щастя-долі дати.
А без долі біле личко
як квітка на полі:
гойда вітер, пече сонце,
рве всякий во волі.

Т. Шевченко.

V.

І знов тишина, знов гріб, знов той Антін із залюбленими очима, як хрест на гробі надії! "О Боже! Як тяжко жити, чи ж не ліпше десять раз було б вмирати!" думала Галя і завидувала умерлій сестрі, що пішла за батьком, а її лишила при живій мамі на гіршу муку і журу. Що ж їй нещасній робити, де дітися, як собі зарадити?

— Хиба вже піду за Антона! — сказала вона раз у приступі жалю до матері.

Ця замість вжахнутися на розпучливі наміри доньки, лиш сумно покивала головою, якби вже давно про те думала. Це Галі ще більш завдало жалю. Мама годилась із гадкою, про яку їй страшно було подумати, а може ніколи не видалась їй та гадка такою страшною як тепер! І то було одно серце на світі, що її жалувало й любило.

***

Дні йшли за днями, подібні одні до других як каплі води. Так само як давніше, сиділа вона від ранку до вечора з голкою в руках при вікні, так само як давніше, приходив і мучив її Антін. Аби хоч трохи мати від нього спокою, почала заходити до місцевої попаді вибираючи все той час, коли приходив до них Антін; або ще частіше йшла до хащі і там пересиджувала візити вчителя.

***

Прийшовши раз на попівство, Галя застала там гостя, далекого родича, семінариста Степана П... Вони глянули на себе і сильно змішалися. Він не був їй цілком незнакомий, так само й вона йому. Підчас її проживання на Поділлі, виділа вона його раз чи два на забаві, та не знати, чому забракло їм відваги тут до того признатися. Він нераз із нею танцював, не раз слідкував за нею блискучими очима, але все таки менше забігав коло неї ніж другі.

"Що його тут привело?" — спитала вона себе — "Чи то чистий припадок? Чи може заставлені нею сіти на кого другого, його власне зловити?" На всякий раз приїзд його сильно затрівожив її мислі.

Другий день пройшов як усе. Третього дня прийшла попадя з дітьми і Степан з ними, а далі він сам почав приходити.

Це вже щось більше давало до мислення. Темрява, що залягала її душу, почала якби рідшати, а поодинокі лучі світла заходили до дна її душі. Рівнодушні їй до тепер зайняття, набирали значення, життя й барви. Спершу були хвилі, коли навчена сумними досвідами, вона відпирала свіжі надії, але його наближення напирало на неї новою хвилею вражінь і життя.

Ах! Які блискучі, повні запалу мав він очі, коли раз у городі на попівстві зірвав і подавши їй пільний романець. Який зворушений був його голос, коли говорив, що романець — ворожбит любови, та просив, аби собі поворожила на його листках ,і як посумнів, коли вона сказала, що не має на кого ворожити!

— Позвольте, я на вас загадаю, — сказав він, беручи її за руку і притискаючи до своїх уст. Вона на силу тримала в руках маленьку квітку й вимовляла слова ворожби: лю...бить не лю...бить — "Не любить!" — сказала нарешті, обриваючи два листки нараз.

— Ні! — підхопив він скоро — Романець говорить за мною. Ви обірвали два листки на кінці. Ви не хочете знати, що я вас люблю, що я був би найщасливіший з людей, як би ви хотіли бути моєю жінкою..."

Хоч уся кров ударила їй до голови, вона заховалася майже цілком спокійно.

— Ви знаєте, — відповіла вона тихим голосом, — знаєте, що я сирота, і як більша частина сиріт не маю ніякого маєтку... —

— Знаю це, — підхопив він скоро — але я маєтку не хочу; я потребую лиш кілька соток, при тім числю на свою і вашу родину.

Галя мало не крикнула, почувши таке. Кілька соток! Родина! Як можна було бути так недосвідченою людиною й уважати те все за річ маловажну!

Вони стояли на кінці стежки посипаної спадаючим листям. Перед їх стопами лежав обірваний романець, а над ними ключ відлітаючих журавлів. Журавлі видавали сумні пращальні голоси, а засмученій дівчині здавалося, що вони забирають їй спокій, усі сни й надії.

Степан був дуже блідий від внутрішнього зворушення, а вона ледве могла вимовити: "пробуйте..." і швидко пішла від нього.

***

Карта обернулася. Після поезії наступила проза: дійсність нещасного положення виглянула зпід рожевих листків. Тепер уже не було мови про взаємні схильності серця, лише, чи можна буде тих так конче до щастя потрібних кілька соток роздобути. Журилися тим усі. Журилась Галя, журився Степан, журилися мала й брат, що зараз після освідчин був завізваний на фамілійну раду. Йому потрібно було шість соток.

І через ту суму, що її не одна велика дама видає на один вечір, на одну сукню, розбилося ціле майбутнє бідної дівчини. Мати не могла вже нічо-

1) Пропущено розділи 1 - IV. (Українсько - руська Видавнича Спілка, Львів 1900. **Ред.**

го з свого задовженого ґрунту добути, а брат давав лише третю частину.

Але матірня любов спонукала її до смілливого й непевного кроку. Стиснувши серце й замкнувши на все очі вона рішилась поїхати й вижебрати потрібний гріш.

Сумно вона вибіралась у цю дорогу і довший час її не було. Аж нарешті вернулась, — вернулась так, як можна було надіятися, з нічим. Подоляне показалися ще найліпшими, бо обіцявши трохи гроша, сказали, що дали би більше, але довги за свого зятя недавно заплатили. Другі вимовлялися недостатками, хлопцями в школах, то підростаючими дівчатами, що ростуть як "жидівська лихва", і не оглянешся, коли сімнадцята весна завітає. Правда, кожна ґаздиня обіцяла щось з дому на весілля, але тут треба було — грошей.

Спробувавши всього, вони вже нічого більше не могли зробити і мусіли всьо дати на Степана. "Будьте спокійні", сказав він, пращаючись із Галею.

Скільки б людина не переживала прикрих досвідів, то все рада вірити свому добру, аж доки не згасне остання іскра надії. Щирі, прихильні Степанові слова вспокоїли Галю. Вона йому вірила. Вона навіть не питала себе, чи любить його. Вона знала лише, що з ним була б незвичайно щаслива й весела, і що він не міг би мати кращої від неї жінки. Якась безмежна вдячність, як для того, що врятував їй життя, панувала над усіма її почуваннями. Він вертав їй давну, дитинну доброту серця й нищив жаль до людей і до світа. Через нього вона могла бути щаслива й спосібна ущасливити других. А хто ж міг мати до того більше права, як не він сам?...

Вони пращалися не на довго, бо на кожний спосіб він мав в короткім часі вернутись.

***

Доля усміхнулася на хвилю, аби завдати ще сильніший удар в саме серце.

Час виїзду Степана минув. Галя не хотіла ще тратити надії, але він всетаки не приїжджав. Даремно чекала, плакала й молилася. Час ішов, а його не було...

Аж нарешті прийшло від нього письмо, — письмо гірке, нещасне, плачуче. Він пращаючися з нею, пращався й зі своїм щастям на віки...

Гірка іронія викривила її уста. Вогонь горів у печі, — вона, здавивши письмо, кинула його в полумінь.

"Всі, всі вони однакові, що до одного" — вирвалось яй із наболілої груди — "вихвалюються енергією й відвагою, а як прийде стати до боротьби з життям, то готові придавити в собі найсердечніші почування... Скільки то любовних слів він мені говорив, а втік, коли побачив, що не заплачу його довгів! Говорив, що не міг би дивитися на любу людину, якої долю не міг би забезпечити відповідно, а лишає ту людину саму собі, хай пропадає! О, висока льоґіка мужчин, до якої не може піднятися жіночий розум!!..."

***

Нещасна дівчина не була вже в силі шукати якого виходу. Бо на що ж здалися всі заходи й пориви, коли все кінчилося на нічім! Але як камінь аби - як кинений у гору, упаде на землю, так Галя, як багато таких жінок, що їм не вдасться десь у світі приміститись, упала тягарем на власне гніздо. Мати видячи свою дитину, безсилу, нездібну про себе думати, взялася сама до рятунку. А мала вона лиш один спосіб на це, — віддати її за Антона. Галя була надто зламана, аби могла противитись. Тай що ж вона мала робити? Лишитися старою дівчиною? Носити якби провину власний свій вік? Бути вічно предметом злосливих уваг і насмішок, вічно даватися манити зрадливим надіям? Терпіти пониження й услугувати ціле життя своякам, яким тяжко було жертвувати по кількадесять левів? Не мати ніде власного кута, приміщення, що не називалосьби тягарем або ласкою?...

Галю опанувало дивне почуття. Вона хотіла була кудись піти, загубитися, забути про світ і людей... Хотіла би пропасти, як у народній казці запастися під землю, і сховатися за двері місяцевої, або морозової мами! Там Антін не був би тим, що тут. Там не було б світових вимогів, не було би різниць стану, образування; там стояла б проти него не як любої людини, але там, переможена його любовю, вона віддалась би йому без ніяких інших побічних оглядів. Але тут на землі, тут інші рахунки! Переломити всі пересуди, відвикнути від звичаїв, з котрими, коли не вдійсності, то в снах своїх жилося, бути покиненою тими, що ще недавно тебе величали вищою, при тих, що може з завистю споглядали на тебе — о, то не так легко!

Щоб жінка могла понад те все піднятися, на те мало залюбитися, на це треба би з любови шаліти. А тут про любов і мови не було.

Ах! Як тяжке таке життя на світі! Гадки як чорні змії тислися в голову, вертіли мозок, роздирали Галине серце.

Завтра!... І раптом з дна її душі виринув образ, який вона раз бачила й що вразив її своєю красою та правдою: Посеред великої та пишної кімнати стояла в обіймах молода пара. Вельон, що спадав з її голови й довга біла сукня свідчила про щойно відбуту шлюбну церемонію. З якою любовю й вірою простягає вона до нього руки, з якою ніжністю він пригортає її до своїх грудей і складає на її чолі гарячий цілунок! Ніщо не може рівнатися блескові їх очей і щасті тої хвилі. Вони — живі поеми життя, і ні один поет не всилі віддати їх з тиха прошептаних слів: "Ми нарешті самі".

Тепер ця розкішна тема її думок затягла вічну жалобу, і сирітська доля заломила руки:

Завтра в цей час вона залишиться з тим, з яким до гробу звяжеться життям, але які ж інші будуть ці думки й почування. Все, колись дороге й сподіване, треба буде, хоч із гнівом і болем, віддати в жертву невмолимої долі. Даремно вона старалася зм'ягчити цю долю, даремно ковтала до дверей щастя й любови, даремно споглядала в країни того раю! Люде безмилосердно відвернулися від неї і кинули їй на дорогу лиш кусник сухого хліба.

Мати ще не спала, коли Галя вийшла з хати. Довго вона чекала на доньку, і тяжкі і невеселі думки мучили її голову й наболілу грудь.

Не з таким серцем хотіла бачити свою доньку під вінцем, не такого щастя бажала вона для своєї дитини.

Щастя? Надія? То давно пропалі мрії. Завмерли вони разом зо смертю батька її нещасних дітей і лягли з ним разом до гробу.

Глибокі зітхання довго переривали нічну тишину, а гарячі сльози продиралися через замкнені сном повіки.

Слабе прозоре світло заглянуло в вікно. Вона проснилась, протерла очі і глянула на постіль доньки. А доньки ще не було в хаті.

**
*

З цвинтарного горба сходили дві жіночі постаті. Ішли тихо, спустивши голови, як дві заламані билини і лише дрібне ріща хрустіло під їх ногами. Краса ранка не промовляла до їх душі, а здоровий холод переймав дрожжю. Із корца випорхнула пташка, захиталась на довгому прутику і зацвірінкала. Повернула маленьку головку, глянула одним оком на небо, другим на землю, глянула на жінок, ударила крильцем і вернулась назад до любого гнізда, до милого друга, що гойдався на довгій галузці. Мала пташина любувалася природою, зазнавала любови і щастя, тішилась життям.

А обі жінки — чи також тішилися життям? Чи то були сльози любови, щастя і втіхи, що текли по їх блідих замучених лицях?....

Принцеса Єлисавета, британська престолонаслідниця зі своїм чоловіком, князем Филипом. Вони приїдуть осінню на відвідини до Канади. Уряд Канади вже почав робити відповідні приготовання до їх зустрічі. Є можливості, що вони відвідають також Америку.

НЕ ПЛИВЕ СУПРОТИ ВІТРУ ЗАПАХ ЦВІТІВ І КАДИЛА, — АЛЕ ЙДЕ ПО ВСІХ УСЮДАХ ДОБРА СЛАВА, ДОБРІ ДІЛА.

Іван Франко

ЛЮДИНА ЧАСТО ЖАЛУЄ, ЩО ЗАБАГАТО ГОВОРИТЬ, АЛЕ РІДКО ЖАЛУЄ, ЯК ТРИМАЄ ЯЗИК ЗА ЗУБАМИ.

Д-р Томас Фулер

ЩАСЛИВО ЗАМУЖНЯ ЖІНКА Є ЛІПША ДЛЯ СВОЇХ ДІТЕЙ, ЯК СОТКИ КНИЖОК НА ВИХОВНІ ТЕМИ.

Вашінґтонське Бюро подає, що для заощадження часу робітників у воєнній індустрії скоро будуть готові до вжитку таблетки, які не треба буде заживати в приписаний лікарем час. Вистарчить тільки ликнути одну нараз, а в шлунку будуть виділятися з неї приписані дози точно в означений час.

Шпигуна легко пізнати по тім, що він ніколи не має гумору — подає Вашінґтонське Бюро. Комісія Атомної Енергії ствердила, що майже всі робітники, які не є льояльні своїй державі, звичайно не мають гумору.

В Ню-Йорку вітали недавно представники "Комісії Д-Пі" з великою парадою 250.000-нього "Д-Пі". Був ним українець з Волині, Володимир Голубів, що прибув до Америки разом з дружиною і трьома донечками. Між представниками Комісії був також представник Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету. Родину Голубових щедро обдаровано, а американська преса присвятила тій події багато місця й уваги.

На 7 липня ц. р. відбувся в рямках З'їзду ОДВУ XIII З'їзд Українського Золотого Хреста в приміщенні Американсько-Українського Клюбу у Рочестер, Н. Й. Головою Українського Золотого Хреста обрано п. Анну Гладун, містоголовою п. Павлину Різник, секретаркою п. Міру Повх, а фінансовою секретаркою п. Дарію Бойдуник. Предсідником З'їзду ОДВУ був п. Василь Попович.

На 17 червня ц. р. відбулись піврічні збори Екзекутиви Союзу Українок Америки. Поза діловими справами присвячено багато уваги журналові СУА "Наше Життя" та акції збирання одягу Комітетом "Мати і Дитина".

Молода, 29-літня Марія Марквод, колишня управителька фризієрського заведення, а тепер мати і господиня дому, через сім років була тайним агентом Федерального Розвідчого Бюра у Вашінґтонській комуністичній партії, до якої вона вступила 1943 року і тільки через лихий стан здоров'я мусіла її покинути 1949 року. За той час вона вспіла передати Бюрові багато комуністичних тайн і ніразу не вдалося комуністам її на тому проловити.

ВСЯЧИНА

Через п'ять тижнів російська трупа артистів об'їздила Італію з концертами і танками. Вкінці італійський уряд пригадав чемно совєтській амбасаді, що візи для згаданих артистів скінчились, після чого совєтський амбасадор попросив о продовження візи для трупи. Добре, відповів італійський уряд, якщо тільки Москва згодиться, щоби в заміну італійські артисти, без різниці їх політичних переконань, переїхались з концертами по Совєтськім Союзі. Очевидно, на те відповіди не було. Москва як води в рот набрала, а червона преса ще й подала, що ця зневага совєтських артистів є рівночасно наругою над культурою. Залишаючи Італію один з членів музичної трупи заявив, що італійський уряд є дуже неосвічений.

Цього року минуло 100 років від винаходу першої машини до шиття. Винахідником був механік Ісаак Зінґер з Бостон, ЗДА.

Нічні сорочки знову в моді. У Британії сконстатовано факт, що 90 відсотків жінок воліє нічну сорочку до спання чим досі загально поширені піжами.

У Швеції винайдено новий лік на туберкольозу, званий протоптин. Його тількищо випробовують у клініках, але виглядає, що це найкращий досі винайдений лік, що вбиває туберкульозні бакцилі.

Канадійські лікарі мають в пляні зорганізувати загально-краєву медичну опіку для родин на такій самій основі, на якій існує провінційна медична служба, себто за невеликою оплатою громадян. "Ми хочемо дати мешканцям Канади найкращу в світі лікарську опіку" — сказав д-р Мек Налті на конвенції Канадійського Медичного Об'єднання.

З рамені Осередку Української Культури і Освіти відбуваються у Вінніпеґу дванадцяті з черги Вищі Освітні Курси при Манітобському Університеті. На Курсах викладають українські кваліфіковані учителі.

Недавно відвідала комуністичну Корею, благословлена Москвою делеґація, очолювана жінкою з Виндсор, Онт., п. Родд. На її односторонні заяви про мнимі "звірства" Об'єднаних Націй відповів Лестер Пірсон, канадійський міністр закордонних справ: "ніякі слова не можуть перебільшити її злобної поведінки. Вона не говорить нічого більше, як канадійські комуністи, що перебувають вдома".

Голивудському українському акторові Іванові Годякові і його дружині, Анні Бекстер, яка рівнож є одною з визначніших голивудських акторів, народилась донечка.

Існують різні теорії про походження назви "Канада" та найбільш логічним поясненням є те, яке виводить цю назву із слова "каната". Індіянські племена Ірокева та Гюрон вживали цього слова на означення малого містечка або сільця.

Цього року припадає 60-ліття поселення перших українців-імігрантів у Канаді. З цього приводу з'єднані в КУК українці запляновали на місяць вересень відповідні святкування, в яких візьме участь прем'єр Канади, Сен Лоран.

Підчас святкування 250-ліття міста Дітройту в Америці, відбулась на фестивалю коронація королеви краси міста Дітройту на ювілейний 1951 рік. Королевою вибрано Павлину Ґуґелик, яка походить з українського роду. Місцева преса помістила про неї обширні вісті й світлини.

ВЕСНЯНИЙ ПРОМІНЬ

ДЛЯ НАШИХ ДІТЕЙ

Дорогі Діточки!

От і ви вже на вакаціях! По важкій шкільній праці вам належиться відпочинок.

Збирайтеся разом із своїми друзями та ідіть до парку чи до ліску на прогульку. Там на свіжому повітрі забавляйтесь, а де є близько озеро чи ріка, та купайтесь, вчіться пливати, тільки все це робіть дуже обережно, під наглядом старших, щоби, не дай Боже, не втопитися.

Та сама забава хай не буде вашою одинокою розвагою. Добра книжка прочитана на свіжому повітрі принесе також багато користи і задоволення, тільки старайтесь, любі діти, читати українські книжечки. Коли Ви їх не маєте, так попросіть матусі чи батенька, щоби вам їх купили в українській книгарні.

Поза забавою і читанням українських книжечок, ще не забудьте бути услужними своїм родичам. Помагайте їм у хатній чи другій праці. Поможіть і їм мати вакації.

Коли так будете поступати, тоді напевно виростете на гідних і бажаних синів і дочок своєї Батьківщини.

Ваша Редакторка.

ІВАННА СИРОТИНСЬКА

Свято-Йванська Леґенда

У старого діда Сидорка стільки й утіхи на старі літа, що двоє внучат, Дмитрусь і Гануся. Їм то нераз він любив розказувати казки чи події минулого.

Одного гарного вечора, на початку місяця липня, сидів дідусь Сидорко перед хатою, а коло нього Дмитрусь і Гануся.

Діти не просили в дідуся казки, бо знали звичай старого, що він, коли дуже задумається і мовчить, немов собі щось пригадує, то зараз сам пічне щось розказувати. Тому діти мовчали і ждали, а дідусь уп'ялив свої очі в якусь одну точку безмежньої темряви і злегка потрясав головою.

Втім малий Дмитрусь прокинувся, схопив діда за рукав і наляканий крикнув: "Дідусю, що це?"! . . . А он де друге і третє. . .

Перед їх очима миготіли якісь маленькі світла і підносилися вгору, то знов спускалися в діл.

"Не бійся сину, це свято-йванські мушки" — сказав дід, прокинувшись із задуми.

"А чого це вони так світять?" — спитала Гануся.

"Бо це божі іскорки. . . ."

"Чому ж вони так по землі буяють?"

"Пождіть діти, а я вам скажу, звідки ті божі іскорки тут, на землі, взялися".

"Було це давно, дуже давно, буде вже більше як шість соток літ, як нашу рідну землю навістило страшне татарське лихоліття. Татари — це було монгольське плем'я, азійські дикуни. Страшною хмарою йшла татарська орда, ватагами розбрилася по всій землі та палила й нищила все, що попало, а людей вирізувала та брала в полон. Усі люди втікали перед ними та скривалися по лісах та дебрах.

В одному селі на Вкраїні недалеко ліса стояло небагате житло. Там жила вдовиця з двома, як оце ви, малими дітьми, хлопцем і дівчинкою. Вдова з дітьми жила на самоті так, що не знала, що діялося в світі. А коли відгук татарських вістей долетів до її хатини, вона, не думаючи довго, залишила діти, а сама пішла до найближчого села, щоб дізнатися дещо від людей. Та в недобру годину залишила мати своїх дітей — одиноке, що їй в світі було найдорожче. Бі-

долашня вже більше не вернулася до них. У селі не було ні живої душі, всі повтікали, схоронилися по дебрах, де вороже око не могло їх доглянути. Вдову огорнула страшна розпука. Вона, немов божевільна, кинулася вертати, та тут перейняла її ватага татар, а що дальше з нею сталося — Бог тільки знає.

Діти довго ждали матері — та вона не верталась. Вже сонце спускалося до заходу, а її не було. Вони ще маленькі були, то й так боялися, а до того думка про страшних татар збільшувала їх жах. Так сиділи вони в вікні, пригорнувшись до себе, і ждали в надії, що незабаром вернеться їх мати. Вже сонце зайшло і настав вечір та матері годі було діждатися. Зате з північної сторони, куди саме пішла їх мати, завважили вони червону, вогненну луну на небі. Хоч маленькі були, то зрозуміли, звідки ця луна, якої досі ніколи не бачили. Це татари запалили недалеко село. Вони вже тут близько. Щож сталося з їх мамою? Що почнуть тепер вони — маленькі? До когож їм тепер звернутися, в кого благати помочі, рятунку?... Та й гірко заплакали...

Втім пригадали собі, що недалеко від їх житла, при битій дорозі, висить на дереві Христове розп'яття. Туди, бувало, водила їх матуся ще маленьких і молилася з ними за покійного тата. Казала матуся, що той Христос кожну молитву вислухав, навіть звала його чудотворним. Діти зраділи, що прийшла їм відрадна думка, а рівночасно вагалися, бо ану ж татари стрінуть їх на дорозі і повбивають. "Та годі, — каже старше. Ходімо схоронити Його у себе. Коли ми Його спасемо, то й Він нас спасе."

І вони, пібравшись за руки, пішли в ліс. Була прегарна місячна ніч; саме ніч святого Івана. Було тихо, тихесенько, хоч маком сій, тільки де-не-де перекликувалися нічні пугачі, а їх голос лунав у далекому просторі ліса. Діти відшукали хрест, припали до нього та дрижачими устами стали лебедіти: "Христе! Ми прийшли схоронити Тебе, спасти від лютого ворога, бо не можемо оставити Тебе на поталу злющому татаринові та молимо Тебе, спаси Ти нас і нашу матусю. А коли ми негідні Твого змилування, то бодай освободи нашу землю від страшної татарської язви. . ." Ще раз пригорнулися до хреста, поцілували скривавлені стопи, зняли легко з дерева і понесли до дому. Перед самою хатою завважили, що вогняна луна стала ясніша, як була, а до їх ушей долітав відгомін якихсь пів-людських, пів-диких голосів. Вони мерщій побігли до двреї і не думаючи довго, зійшли в підземну муровану пивницю, що стояла біля хати. Гамір змагався, а згодом далися чути зовсім виразні поодинокі голоси. Татари були вже близько. Діти пригорнулися кріпко до хреста і перестрашені очікували смерти. Татари були вже в них на подвір'ю. Діти нічого не знали, тільки чули над собою якийсь крик, стукіт, метушню, щось затріщало, задудніло, а потім годі вже було розрізнити поодинокі звуки, все злялося в одно гудіння над їх головами. Це горіла їхня хата. Татари, побачивши пусту хату, запалили її по свойому звичаю, а самі вернули в ліс, де розложилися табором та швидко позасипляли. Вдовина хата горіла довго, а коли полум'я знялося в гору, подув сильний вітер і поніс іскри в ліс, де ночувала ватага татар. Ліс зайнявся швидко так, що нічна сторожа не вспіла їх розбудити і татари не змогли спастися. Пожар був страшний. Всі татари найшли в ньому смерть. Три дні горів ліс, три дні гуляв вітер та метав вогнем. Іскри літали високо понад вершками дерев, а потім щось дивне сталося. . . Вони збилися в одну масу, знялися ще вище, обернулися кругом себе, покрутилися над руїною, яку оставили татари, піднеслися високо аж до неба, до самого Бога, та зложили скаргу на лютих татар.

Діти з хрестом спаслися, тільки матінну утратили.

Щоб увіковічнити пам'ять великого діла, Бог оживотворив ті іскорки та розсіяв їх оцими світячими мушками по всій землі. А що ця подія сталася в ніч святого Івана, нарід називає їх свято-іванськими мушками.

Від цієї пори вони рік-річно рясно освічують і в віки світитимуть погідними вечорами місяця липня, а найкраще освічують вечір святого Івана" — закінчив своє оповідання дід Сидорко.

ЗАГАДКА

Перше, друге, третє —

Співак витягає,

А перше і третє

Є як вода грає.

Все разом узяте

Це прикраса поля,

Росте теж в городі

І зоветься . . . . . . як?

Чорний котик

Прийшов до мене котик
І вискочив на стіл.
У настрої веселім
Замуркав що є сил.

Обнюхав пензлі, фарби,
А чорний каламар
Торкнув з легенька лапкою
Та й ліг на мій бювар.

Увесь такий маленький,
Так дрібно торохтить,
Немов біжить струмочок
По камінцях — хить, хить.

В чорненькій кожушинці,
З біленьким комірцем,
Побавитись він любить
З м‘ячем і папірцем.

Із лапок аксамітних
Біліють пазурки.
То є жахлива зброя
На мишачі шкурки.

"Мур-мур" заводить котик,
"Я хочу молочка,
Сметанки не відмовлюсь
Та й рибки із сачка."

— Чого, бач заманулось
В обставинах сумних!
Ти хочеш лакоминок
Занадто дорогих!

Ну, ти собі помуркай,
Голівонько пуста,
А я про тебе донці
Писатиму листа.

На мене він поглянув,
Неначе зрозумів
Мою таку пораду
Й від мене далі сів.

А потім спинку вигнув,
Разочок позіхнув,
Колачиком згорнувся
І солодко заснув.

II

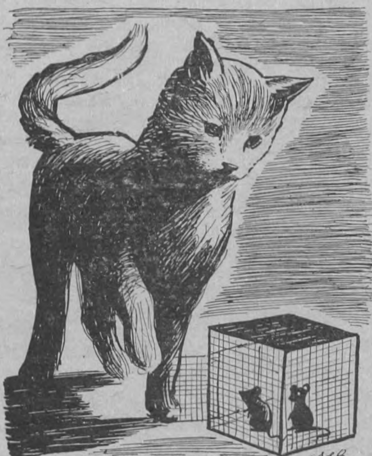
Щовечора виходжу
На двір я посидіти,
Коли вже все затихне,
Поснуть дорослі й діти.

Виходить теж зі мною
Мій котик на гуляння
І зразу ж починає
Своє він полювання.

На кого ж, запитаєш,
Звірятко це полює?
На мотилів, комахів,
Їх льот його хвилює.

І ось на тлі зеленім
Немов опука чорна,
Він скаче так високо,
Кумедно і моторно.

Так бавиться аж поки
Не вчує голос мами,
Що поспіша до сина
Веселими стрибками.

Несе смачну вечеру
Малому пустунові,
Блищать очиці в неї
Наче ґудзики нові.

Зачувши голос рідний,
Мій котик заніміє,
А потім що є сили
Чкурне на зустріч мрії.

(Про мишку завжди дума,
В піснях своїх муркоче,
А бавиться, все ніби
Зловити мишку хоче).

Із маминого рота
Він мишку вириває
І носиться вже з нею
По всім дворі й сараю.

А мама прослідкує
Поки почне він їсти,
І знов біжить до клуні,
На лови щоб засісти.

А він звечеря мишку
І миється чемненько,
"М‘яв, м‘яв — тоді до мене -
"Чи спать підем швиденько?"

—"Ходім!" — Я йду до хати,
А він поперед мене
На ліжко — скік! і зразу
Замуркає шалено.

А потім буде мявкать
Поки не роздягнуся,
Його не приласкаю
І в ковдру не вгорнуся.

А тільки ляжу, зразу
Почне плигать по ліжку,
Немов би сам "тигр" лютий,
А я його за ніжку.

Та й покладу на ковдру
— Лежи, поганий коте,
Бо вижену із хати,
Опинешся під ґанком.

На дворі кози ходять
Рогаті й бородаті
Та ще й страшні собаки,
Як ведмеді кудлаті.

А коні хоч нужденні,
Та все ж копита мають,
Приб‘ють тебе до лиха,
Під мостом поховають.

Мій котик це зачувши,
Немов порозумніша,
І стане поміж нами
Розмова лагіднійша.

В захваті молодечім
Він почина співати,
А я йому за вушком
Легенько лоскотати.

Він ще поковерзує,
Пошкрябається трішки,
Замурка далі тихше
І. . . сняться йому мишки.

Ю. М.

ЕЛИС ҐРЮ ҐЕЛЛ

Родина бобрів

(Продовження)

Довго вони ще бавилися, плюскали своїми хвостами, поринали аж на саме дно озера, поки врешті перемучені вилізли на беріг.

Обтріпали свої кожушки від води, і щоб трохи відпочити, сховалися під порохнявий пень великого, давно вже мабуть поваленого дерева. З під нього вони дивилися, як червоне, кругле наче млинове коло, сонце лягало на відпочинок за темні вершки гір.

Все немов вимерло навколо, тільки ледві чутне муркотіння струмка порушувало тишу.

Два маленькі бобрики закрили очі й заспали солодким сном. Коли Довгохвостий збудився, на небі було повно зірок і він із зацікавленням дивився, як вони чудесно блищали в чистій водичці озера.

Він вже зовсім проспався і був дуже голодний.

Піднявшись трошки, він обережно штурхнув носом сплячого Плюскача й сказав тихо: "Пора вставати!"

Плюскач налякався: "Що сталося?" спитав він крізь сон ще. "Вставай, — нам нарешті треба поговорити про дальшу дорогу, про річку. Ти ж так само мандруєш до неї. Правда?"

"Я не знаю, куди мені піти — відповів Плюскач. Я знаю тільки, що далеко мені ще. Всі бобри з мого озерця пішли в мандрівку. Ми всі разом вибралися після вогню. Тільки я дорогою трохи змучився, ліг під дерево спочити й заспав. А вони мене залишили. Вірю, що мені вдасться їх знайти."

Він підвівся й ліниво прогнувшися сказав: " Я дуже голодний, а ти як?"

"Я так само! — відповів Довгохвостий. Я їв востаннє ще в нашому озерці. А це вже давно. Дорогою, правда, зхрумкав пару водних травок, листки від лелії, та це дуже мало. Ходім осьцим струмком — може щось найдемо."

Враз він урвав. Темнотою проривався ясно якийсь звук. І малі бобрики перелякано принишкли.

"Це койот"*) — зашепотів Довгохвостий. "Слухай!..........."

Вони знов почули голос. Цим разом вже блище. Їм стало страшно і вони запхалися в найтемніший куток свого сховку.

Койот! Не вперше вони чули його голос. Хоч ще зовсім молоді та знали вже, яка небезпека їх чекає. Нема хитрішого й підступнішого звіря над койота. Ніхто не вміє так майстерно, тихо й настирливо гнатися по слідах своєї жертви, аж поки її таки не злапає.

"Що нам робити? — зашепотів перелякано Плюскач. Він знайде наш слід над струмком і прибіжить аж сюди."

"Мусимо сховатися у воді, сказав Довгохвостий. Ми мусимо перед ним втекти, так як ми втікали перед вогнем на саму середину озера."

Вони з поспіхом вилізли з криївки і погнали що сили в озеро.

Довгохвостий боявся більше голосу койота чим вогню. Бо тоді він був у рідному озері, з батьками. А тут він сам, зовсім сам.

Вони пливли тихо під водою, аж дійшли до місця, де думали, що їх койот не побачить. Подалі від своїх слідів, на березі та добре заховані від ока ворога.

Тоді якраз місяць виглянув зза темних гиляк дерев.

Довгохвостий побачив беріг, побачив свойого нового друга Плюскача, як він обережно висовує голову з води. Він хотів крикнути, але чомусь не крикнув. І це було ціле щастя. Бо в цій саме секунді на березі озера з'явилася постать. Як тінь пробіг койот, насторожився, щоб кожний, найменший звук злапати.

Ніс тягав майже по землі, біг зворушено то сюди то туди.

Довгохвостий навіть дихати не відважився. "Койот попав на наш слід, що ж то буде?!" — подумав він.

Койот тимчасом бігав нервово по березі. Погнався просто до сховища, де ще недавно сиділи Довгохвостий та Плюскач. Їх нема. Койот розчаровано завив, побіг знов назад до води, і довго ходив понад озером, сердито гаркаючи.

А Довгохвостий сидів у своїй криївці тихо-тихесенько і спостерігав.

Врешті койот побачив, що над озером тиша, що нікого нема й сліди щезли коло води — і відійшов.

Аж тоді Довгохвостий легко зідхнув. "Плюскач, Плюскач! Койот вже відійшов". — закликав він радісно.

Переказала Леся

(Далі буде).

---

*) Північно-американський степовий вовк.

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНОК КАНАДИ

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛІВ ОУК

ЗАХІДНЄ ТОРОНТО

ВІДДІЛ ОУК У ЗАХІДНЬОМУ ТОРОНТІ

Сидять з ліва до права: пп. С. Романик, Р. Бойко, Ґонта, С. Савчук, Е. Даниляк, М. Нецівка, Е. Прибитківська, Кучер. І-ший ряд, стоять: пп. Романюк, Бундза, Дублянська, Кревецька, Стангрет, Хрущ, Антонюк, Чабан, Безкоровайна. 2-гий ряд: пп. Лазор, Полянська, Блаженко, Шелюк, Бартошик, Лозова, Борковська й О. Марко.

15-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ОУК

Дня 14 квітня ц. р. Організація Українок Канади Західнього Торонта відсвяткувала 15-ліття існування ОУК.

Вечором тієї ж днини в прегарно прибраній залі, вщерть виповненій делеґатами та членством УНО, МУН, УСГ і гостями з міста Торонта й околиць, почався імпозантний бенкет, який відкрила містоголова ОУК, пані Ґонта, що зворушливими словами привітала численних присутніх.

В дальших словах п. Ґонта висловила радість з приводу того, що діждалася нагоди відзначити перший пройдений етап так важкої праці для українського жіноцтва Західнього Торонта. Кінчаючи свої слова, пані Ґонта зложила окрему подяку голові Відділу ОУК, п. Даниляк, якій на знак пошани і признання за її працю в ОУК від імени всього жіноцтва причіпила скромну цвітку заслуги. Зворушливий момент, вповні заслужений панею Даниляк, присутні покрили рясними оплесками.

Подякувавши за честь й привітавши гостей, пані Даниляк попросила о. Гординського провести молитву. Треба зазначити, що того дня в обох українських церквах відправились Богослуження в намірені українського народу і членства ОУК. Після молитви п. Даниляк попросила гостей до вечері, за якою привітала всіх делегатів і відчитала привітальні телеграми, що наспіли від ЦУ ОУК, КЕ УНО, КУ МУН,

Містоголова ОУК, п. Ґонта, декорує квітами голову Відділу ОУК у Західньому Торонті, п. Єлисавету Даниляк та передає їй скромний дарунок.

ГУ УСГ та від Преосвященного Єпископа Максима Германюка.

Відтак приступлено до відзначення активних членок Відділу ОУК, що через 15 років несли на своїх плечах тягар організаційної праці. Всі присутні рясними оплесками нагородили їх за довголітню працю. З жалем довідались присутні, що перша організаторка ОУК, п-і С. Савчук, яка до останньої хвилини працювала над приготуванням цього ювілею, напередодні цього свята захворіла та не зможе радіти успіхами своєї праці.

Теперішня знимка перших членок - основниць Відділу ОУК у Західньому Торонті. Сидять зліва до права: пп. Голота, Степанія Савчук, перша піонерка жіночого руху у Східній Канаді, організаторка першої жіночої секції при УСГ в Торонті та основниця і 12-літня голова ОУК у Зах. Торонті, п. Нецівка, касієрка Відділу. Стоять з ліва до права: пп. С. Романик, довголітня господарська референтка, М. Шелюк, теперішня кольпортерка "Жіночого Світу" А. Дублянська та П. Леськів*).

*) При цьому, слід ще подати прізвища членок, які, хоч не були основницями, але вступили в ряди ОУК 2 - 3 місяці пізніше і безперервно несуть на своїх плечах тягар організаційної праці. Ними є: пп. Блаженко, Шкабарницька, Бундза, Чабан, Борковська, Кучер, Кревецька. Деякі з них мають вже за собою по 20 літ організаційної праці в жіночім товаристві ім. Лесі Українки, що існувало при "Просвіті" а яке потім злилося з ОУК.

З черги покликала до слова п. Даниляк секретаря ПЕ УНО, Андрія Горбаця, котрий, передаючи привіт від ПЕ УНО і Братніх Організацій Східньої Канади, торкнувся основної ідеї, на якій базувалася праця ОУК, ідеї українського націоналізму, та закликав до дальшої активної праці, а зокрема звернувся з закликом до тих новоприбулих, що стоять осторонь наших організацій, із закликом включитись в наші ряди.

Дальше промовляли: делегатка від ОУК в Ошаві, пані Лахман, від ОУК в Гемилтоні — пані Ольхова, від Союзу Українок Канади — пані Гаврилюк з Торонта, від Ліґи Українських Католицьких Жінок — пані Залуцька. Від ОУК Торонто-місто привіт зложила голова Відділу пані Заяцева. "Радію, заявила п. Заяцева, що ваша праця увінчалася таким великим успіхом. Ви, членки, вже неодна маєте сиве волосся, ви змучені працею, яку віддаєте для тієї ідеї, що за неї згинула наша патронка Ольга Басарабова. Ви служили українській справі чим могли. Ви привозили своїх маленьких дітей до тієї залі, де вони сиділи у візочках, чекаючи поки закінчиться проба хору чи вистави. Діти плакали, одначе ви терпеливо зносили все, знаючи, що ваша праця для України. Кожний зібраний тяжкою працею цент ви слали там, до Краю, на поміч визвольній справі. Ви все віддали, всі вигоди і мрії, бо ви вірили і вірите, так як вірить увесь наш народ, у нашу остаточну перемогу. Працюйте ж і надалі так, а на поміч нехай стають і ті наші сестри, що оце недавно опинились між нами, щоб одним гуртом дальше і ще краще вести нашу працю для нашого народу і Батьківщини". Віддаючи на закінчення пошану піонеркам ОУК Західнього Торонта, п. Заяцева попросила присутніх встати з місць та відспівати ювілянткам "Многая літа".

Слідували дальші привіти: від УНО Торонто-місто привіт зло-

жив голова, п. Іван Кавун, від Філії УНО Гемилтон говорив п. Мальчик, а від Філії УНО Ошава вітав ювілятів п. Ламанець. Дальші привіти зложили: від Філії УНО Західне Торонто — п. Теодор Станґрет, від Української Стрілецької Громади ч. 1. в Торонті — голова, п. С. Теребуш, від КУ МУН і ПУ МУН — 2-гий містоголова КУ, п. Я. Білак, а від МУН Західнього Торонта, панна Мирослава Нецівка.

Кінцеве слово виголосив Всч. о. Гординський, закликаючи приявних стати лицем до Рідної Землі, задержати рідний звичай, виховати дітей на добрих українців і нести поміч Україні, та міцно держати прапор національної свідомости і боротьби до того часу, поки поневолена Україна не скине чужі окови. Закликаючи до солідарної співпраці всіх українців, він навів слова великого нашого Митрополита А. Шептицького: "Будь вірний українській Церкві, чи то православній, чи греко-католицькій — а будеш добрим сином і донькою Неньки-України". Заля, вщерть набита українцями, уважно слухала о. Гординського, хоч була вже недалека північ. Закінчив своє довге слово о. Гординський словами українського каменяра, Івана Франка: "Кожний думай, що на тобі міліонів стан стоїть, що за долю міліонів мусиш дати ти одвіт!"

На закінчення членки подарували голові ОУК, пані Даниляк, пам'ятний дарунок, а пані Даниляк подякувала присутнім, що так величньо вшанували 15-літній ювілей ОУК.

А. Горбацьо

Хор Відділу ОУК у Західньому Торонті під дир. п. Е. Прибитківської. Стоять з ліва до права: пп. Лазор, С. Романик, Борковська, Полянська, Дублянська, Ґонта, Е. Прибитківська, Романюк, Безкоровайна, Бундза, Кревецька, Антонюк. Не присутні на знимці пп. Кучер і Хрущ.

П. Е. Даниляк, голова Відділу ОУК у Західньому Торонті, разом з м.-головою п. Ґонтою декорує квітами основницю Відділу і кільканадцятилітню голову ОУК, п. Степанію Савчукову та передає їй дарунок від членок Відділу ОУК.

ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ ОУК ЗАХ. ТОРОНТА

Продовженням програми святкування 15-літнього ювілею ОУК у Зах. Торонті був величавий концерт, який відбувся 15. квітня ц. р. в залі УНО. Концерт відкрито піснею-молитвою "Боже Великий...", яку відспівав хор ОУК. Опісля довголітня секретарка ОУК, п. Р. Бойко, виголосила вступне слово, висловлюючи радість, що широкий круг громадянства розуміє і оцінює творчу працю зорганізованого українського жіноцтва Зах. Торонта та закликаючи всіх українських жінок вступати в ряди організації.

Слідуючими точками були: мандолінове сольо п. Коваленка в супроводі ґітари п. Бовкуна та у виконанні відомої скрипачки п. Степанчук безсмертне "Аве Марія" Шуберта, яка на бажання публики заграла ще й "Вальс" Штравса. Акомпаніювала їй п. Верес.

Промову виголосила основниця Відділу ОУК у Зах. Торонті, теперішня голова ПУ та містоголова ЦУ ОУК, п. Степанія Савчук. Вона згадала про всю працю Відділу від самого початку його оснування аж до сьогодні. Пригадала часи нашої державности, потім її упадок, а з тим і трагедію українського народу та причини

української політичної еміграції. Перші наші народні працівники в Канаді це переважно стрілецтво української армії, яке дало почин організованому життю, організуючи УСГ, при якій створилась згодом і жіноча секція, яка відтак стала зав'язком сьогоднішньої жіночої організації ОУК, що повела й веде акцію національного освідомлення серед широких мас українського жіноцтва. Відділи ОУК допомагали чоловікам в національній праці та виховували молоде покоління на свідомих українців. Дальше п. Савчук вказувала на заслуги деяких членок, як от п. Романик, що тричі брала участь у контестах "Нового Шляху". Свою промову закінчила п-ні Савчук словами: "Дух нашої патронки Ольги Басарабової і героїчні борці славної УПА кличуть нас не забувати Рідної Землі та помагати всіми силами Україні. А брати, що під кнутом люципера Сталіна мусять мовчати, молять і кличуть нас заговорити за них перед вільним світом..."

Після промови п. Савчук, теперішня голова Відділу п. Даниляк, припняла їй китицю рож та зворушливими словами подякувала їй за невтомну працю для загальної справи і побажала ще довгих-довгих літ прожити в здоров'ї та діждатись воскресіння України. З черги містоголова, п-ні Ґонта, вручила п. Савчук скромний дарунок від Відділу ОУК Зах. Торонта.

Пп. Оля Даниляк, Полянська, Романик, Бойко, Кревецька і М. Нецівка, що брали участь у гуртовій деклямації поезій Лесі Українки "Сім струн" на ювілейному концерті ОУК у Зах. Торонті.

Після перерви хор під диригентурою п. Е. Прибитківської відспівав в'язанку народніх пісень. Ця точка була несподіванкою для глядачів, бо це перший раз в історії Зах. Торонта виступив жіночий хор ОУК і співав так гарно, що оплескам не було кінця. Слідуючою точкою було мандолінове тріо у складі: Е. Прибитківської, п. Коваленка і п. Бовкуна, які відіграли в'язанку народніх пісень, укладу Недільського. Відтак п-на В. Бундза співала своїм ніжним сопраном в супроводі мандоліни "Гандзю" та "Ой там у Вільхівці", збираючи заслужені оплески.

Слідувала остання точка програми на тлі мистецько прибраної сцени (українському килимі — прибраний рушниками портрет патронки ОУК — О. Басарабової, по боках — синьо-жовті прапори, зелень і цвіти, та ювілейні дати "1936 - 1951"; по середині сцени, на всю її височінь — арфа з квітчастих ґірлянд із семи золотими струнами — декорація до поезії Л. Українки "Сім Струн"). Під звуки настроєвої музики деклямували твори великої української поетеси п. О. Даниляк ("До Тебе, Україно"), п. Полянська ("Реве, гуде діброванька"), п. Кревецька ("Місяць ясненький"), п. Бойко ("Фантазія"), п. М. Нецівка ("Лагідніі весняніі ночі") та п. Романик ("Сім Струн").

Концерт закінчено українським гимном.

Концерт, а зокрема мелодеклямація віршів Л. Українки, залишили незабутнє враження у присутніх.

Честь і слава вам, жінки Зах. Торонта, що, не зважаючи на цілоденну працю, не спочиваєте, але працюєте і стоїте витривало на своїм пості та високо тримаєте синьо-жовтий прапор!

М.

Солістка п. Віра Бундза співає на ювілейному концерті ОУК Західнього Торонта в супроводі мандолінової оркестри. Сидять з ліва до права: пп. Коваленко, Е. Прибитківська і Бовкун.

З ПЕРЕДВЕСІЛЬНОЇ ЗАБАВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

В неділю, 22 квітня ц. р. приятелі та знайомі п-ва Долішних зійшлися до домівки Філії УНО на передвесільну несподіванку (шавер) для доньки п-ва Долішних — Петрусі.

П-во долішні жиють тепер у Ст. Кетеринс, але досі вони довго жили в Західньому Торонті, де Петруся родилась і ходила до Рідної Школи. І хоч відтак вона виїхала з родичами до Ст. Кетеринс, то часто відвідувала Торонто, і тому тепер так багато жінок і дівчат радо прийшли на влаштовану для неї несподіванку.

По врученні дарунків і смачній перекусці голова Відділу ОУК, п. Данилякова, попорсила до слова п. Савчукову, яка щиро привітала всіх присутніх, а молодятам побажала всього найкращого на їх новій дорозі життя. Своє слово закінчила вона закликом до присутніх, щоби зложили пожертви на пресовий фонд журналу "Жіночий Світ". Збірка принесла $ 20.00, які вислано на призначену ціль. Щира подяка всім жертводавцям.

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ

На 6 травня Відділ ОУК в Західньому Торонті влаштував спільне свячене. При столах гарно прибраних традиційною паскою та писанками, засіли численні гості, щоб звеличати Свято Воскресіння Христового.

Свячене відкрила членка Відділу, п. Кревецька, яка покликала на предсідницю п. С. Савчук, що в свою чергу привітала гостей і попросила всеч. о. Філевича перевести молитву та посвятити великодні страви.

В часі прийняття о. Філевич поділився з присутніми споминами з поїздки по Европі, яку він відвідав Святого Року 1950. Спомини пані Савчук вернули присутніх на рідні землі і дехто стер набігшу на очі сльозу. Учениця Рідної Школи Марійка Лазар віддеклямувала вірш, в якому відзеркалено життя наших братів та сестер на далекій батьківщині. Пан Станґрет, голова Філії УНО, звернув увагу на побажання Центральної Управи ОУК в журналі "Жіночий Світ", а п. Даниляк підкреслив значення та працю нашої Організації та закликав присутніх до пожертв на організаційні цілі ОУК. Збіркою зайнялись членки Відділу. Відтак промовляв п. Білак, який підкреслив, що Воскресіння Христове дає нам надію і витривалість дочекатися Воскресіння нашої державности. Останнім говорив п. Вдович, котрий закликав до єдности та співпраці всіх українців.

Свячене закінчено співом "Христос Воскрес".

О. М.

З ПОВЕСІЛЬНОЇ ЗАБАВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Панство Ґонти справляли повесільну забаву для своєї донечки на 6 червня ц. р. При тій нагоді пані Прибитківська попросила присутніх зложити дар на пресовий фонд "Ж. С." Усіх пожертв зібрано на суму $ 20.00, за що складаємо щиру подяку шановним гостям, а п-ву Ґонтам і їх дітям бажаємо всього добра.

М. Шелюк

ТОРОНТО, ОНТ.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ОУК

Тих кілька слів про працю нашого Відділу ОУК в Торонті пишу як заохоту для тих, що в вирі життєвих подій та політичних змін затратили віру в себе, в громаду і в цілу суспільність, що як та біблійна Марта, турбуються тільки своїм хатнім, недалеким.

Кожний з нас має свій маленький, особистий світик але не можна поринути в ньому, заховатись як за китайським муром і не брати участи в тому, що діється на широкому горизонті. Ми чейже не хочемо стати нацією еґоїстів?

Маленька краплина води, коли безперервно паде на великий камінь — проб'є його. Так само кожна одиниця, своїм невеликим, може й незамітним, але постійним вкладом доброї волі та охоти в загальну структуру нашого щоденного сірого життя, здвигає той величавий моноліт, що має стати угольним каменем нашого світлого майбутнього. З таким підходом до справи, ми своїми скромними силами можемо добитись великих досягнень. Зокрема, ми, жінки маємо бути тим гарним, ясним, радісним фактором нашого суспільства, бо ми є матерями і від нашої моральної сили та вартости залежить сила і вартість цілого нашого народу.

Ми, зорганізовані в ОУК жінки, маємо все це на увазі та, відриваючи дорогоцінні години від сну, спочинку і приємностей, робимо все, що можливе, щоб наложені на нас обов'язки виконати якнайкраще.

Від дня вибору нової Управи в нас відбулись два концерти, показ моди, розігравка срібла, курс писання писанок, весняний базар, спільне свячене та виведення гагілок в мистецькій обрібці.

Кожний новий етап нашої діяльности вінчається щораз кращим успіхом, бо ми ліпше пізнаємо себе, свої сили, здібности та можливості.

Наприклад **показ моди,** влаштований у квітні ц. р., пройшов надзвичайно гарно і без закиду. Його зорганізовано під кличем здобути гроші на пресовий фонд журналу "Жіночий Світ". Гарно прибрана сцена, спеціяльне підвищення для модельок, уміла музична ілюстрація, море світел, море публики склалися на перше незатерте враження тієї імпрези. (Про ту імпрезу вже був поміщений допис в "Ж. С.").

Не менш успішно і приємно відбувся **курс писання писанок.**

В гостиннім і симпатичнім домі п-ва Гультаяв зійшлися у великій кількості членки ОУК та запрошені гості. Не забракло теж і п. Заяцевої, нашої довголітньої голови та всіх інших членок Управи.

Курсом проводила п. Левцун, мистець у писанні писанок. Вона, гейби та старинння Пітія, похилилася над начинням з воском та фарбами і ніби вичаровувала на білих шкаралущах прекрасні, прецизні взори. Всі захоплено слідкували за її рухами, і в міру можливости старалися її наслідувати.

Вміжчасі наша мила господиня дому, п. Гультаєва, приготовила смачну перекуску і каву, після якої переведено збірку на організаційні цілі.

Свячене в УНО, як завжди, пройшло незвичайно гарно, в піднесеному настрою та при співучасті дуже великої кількости громадян. Не тільки самі члени

УНО, але і представники та гості майже з усіх інших організацій Торонта, околиць, ба й навіть з далеких Содбурів засіли в дружній згоді та святочному настрою до гарно застелених та прибраних столів.

Отець Бенеш посвятив страви і провів молитву, а господиня Свята і голова Відділу ОУК, п. Заяцева, щиро-сердечно привітала зібраних. На обличчях у всіх можна було доглянути глибоку, ніби молитовну скупченість, повагу, тихий усміх, і багато туги і смутку в поглядах. Кожний, мабуть, вітав думками на рідних землях, де його найдорожчі та близькі тільки думками святкують Воскресіння Христове.

У свойому слові о. Бенеш провів аналогію між Голготою Христа і Голготою нашого, многострадального народу. "Вірмо, що довершиться чудо — сказав він — і наша повита горем Батьківщина воскресне до нового, повноцінного життя".

Дальше забирали голос: голова Будівельного Комітету п. Гірняк, почесний голова Української Стрілецької Громади, ґен. Сікевич, голова УНО, п. Кавун, почесний голова УНО, п. Несторовський, голова Української Стрілецької Громади, п. Теребуш, голова Представництва Осередку Української Культури і Освіти, др. Матейко, голова МУН, п. Михайловський, представниця Ліґи Католицьких Жінок, п. Загребельна, членка Пров. Екзекутиви, п. Проців, бувший голова КУК, п. Гуменюк та директор Кредитової Спілки, п. Ситник.

Всі вони висловили свою невимовну радість із приводу Празника і, пригадавши наші давні звичаї та традиції, згадали тих усіх, що не з нами і тих, що десь там по лісах не великодні дзвони, а брязкіт зброї чують, а відтак подякували усьому громадянству, що своїм зрозумінням суспільно-національної справи та матеріяльними пожертвами причинилися до здвигнення Українського Національного Дому в Торонто, в якому повинні злитися в одне могутнє річище всі галузі українського громадського життя.

Свячене закінчено збіркою на сплату Українського Національного Дому в Торонті.

Ві-Ке-Ма

З ПЕРЕДВЕСІЛЬНОЇ ЗАБАВИ НА НАРОДНІ ЦІЛІ

В неділю, 13 травня ц. р. зійшлися до дому п-ва Шкарабанів в Торонті їхні знайомі й приятелі та членки ОУК і МУН на передвесільну забаву — "шавер" для п-ни А. Шкарабан і п. В. Зварича.

В часі забави містоголова ЦУ ОУК, п. С. Савчук повітала молодих від приявних гостей, вказуючи на активність так п-ни Шкарабан як і п. Зварича в рядах МУН. Завдячувати це треба родичам молодих, які, самі будучи свідомими українськими громадянами, зуміли вщіпити в серця своїх дітей любов і почуття обов'язку відносно свойого народу. А що забава відбувалася якраз в День Матері, бесідниця підчеркнула важну ролю української матері, взиваючи при тому матерей виконувати свій обов'язок так як годиться свідомим, щирим українкам. Відтак вона візвала присутніх зложити жертви на сплату Українського Національного Дому в Торонті і пресовий фонд "Жіночого Світу".

Збіркою, якою зайнялися п. А. Теребуш і п-на Віра Коверко, принесла $ 34.00. З того $ 20.00 передано до каси Укр. Нац. Дому., а $ 14.00 переслано на пресовий фонд "Жіночого Світу". Всім жертводавцям щира подяка, а молодятам побажання щасливого життя і многих літ!

Членка ОУК

З РІЧНИЦІ НА ПРЕСУ

Панство П. С. Проців обходили п'ятнадцяту річницю подружнього життя в суботу 2 червня ц. р. Близькі приятелі і знайомі не забули про цей день та зійшлися цього вечора до їх дому з побажаннями.

При цій нагоді вже не обійшлося без скромного прийняття, котрим зайнялися п-ство Стемпковські і пані Анна Ковальчук.

В часі гостини вручено п-ву Проців на пам'ятку малий дарунок, а попри це переведено збірку на "Новий Шлях" і "Жіночий Світ", яка принесла суму $ 20.00. Жертвували: $10.00 панство П. С. Проців., по $ 2.00 — Т. Стемпковські, М. Дунець, по $ 1.00 — М. С. Онисько, А. С. Рабець, М. С. Скавінські, А. Ковальчук, В. Тимків, А. Кривольчук.

Як передові члени УНО і ОУК, панство Проців є добре відомі в Торонто з щирої праці на громадському полі, за яку належиться їм признання. З нагоди їхнього п'ятнадцятилітнього ювілею подружнього життя цією дорогою їхні приятелі і знайомі складають їм щирі побажання здоров'я і повного успіху в дальшому їх життю.

М. Д.

ПОДЯКА

Наша щира подяка паням: А. Михаловській і П. Зараска, котрі постаралися про милу несподіванку в день наших уродин. Вони запросили гостей до нашого дому, приготовили вечерю, гарно прибрали столи, а нас запросили на все готове. Дійсна несподіванка!

Нам надзвичайно мило було побачити таке велике число гостей, моїх дорогих членок, членів, сусідів і близьких приятелів. За це все, що ви зробили для нас, прийміть найщирішу подяку. Зокрема дякуємо щиренько паням, що приготовили вечерю: К. Гуменюк, П. Стефурак, Е. Штафірній, Г. Вишневській, Ю. Мельник, С. Лабі, А. Махіброді, д-р Козакові й дружині за китицю рож, п. Вірі Скрипчук за гарний торт і всім гостям за гарний дарунок. Моя подяка для всіх членок, котрі були зі мною цього пам'ятного вечора і тим, що не змогли прибути. Нехай Бог держить Вас всіх при кріпкім здоров'ю. Працюйте для добра нашої Організації і українського народу!

Андрій і Ольга Заяць

СТ. КЕТЕРИНС

З ПРИЙНЯТТЯ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "Ж. С."

Дня 19 квітня, завдяки старанням пп. Є. Піжицької, А. Власій та Ю. Паньків відбулася в залі Українського Національного Дому несподівана забава для донечки недавно прибувших до Канади п-ва Петра та Зеновії Мельник.

На несподіванку прибули членки ОУК та їхні приятелі й знайомі, які радіючи щастям батьків, щедро обдарували донечку та побажали, щоби росла на потіху родичам, а Україні на славу.

При цій нагоді не забули і за "Жіночий Світ" та на заклик голови Відділу ОУК, п. П. Перчишин, зложили на ту ціль $8.50. Всім жертводавцям щира подяка.

* * *

Дня 15 квітня ц. р., завдяки стараннням п. М. Непрілої, відбулося в залі Українського Національного Дому передвесільне прийняття для п. А. Кухаря та панни Петруні Долішної.

Ьри цій нагоді на заклик п. Юстини Паньків зібрано $ 9.00 на пресовий фонд "Жіночого Світу". Всім жертводавцям щире спасибі.

Юстина Паньків

ВАЛ д'ОР

СВЯТО МАТЕРІ

Заходом Відділу ОУК відсвятковано 20 травня ц. р. День Матері у Вал Д'ор. Вступне слово виголосив член Філії УНО, М. Гуменюк, з'ясовуючи працю і труд матерей у вихованні своїх діточок. Деклямували: Іванка Стасів —"Снилось мені ясне сонце", М. Ключковська — "Мамцу кохана", С. Возняк — "Мати і діти", М. Гнатюк — "Рідна моя мати", Ромко Столярчук — "О, мамочко", Степан Ключковський — "До матері", Олесь Гнатюк — "Ненька Україна".

Дальше діти відспівали пісні: "А вже май", "У діброві при долині" і "Багато сонця всюди". Реферат виголосив М. Андрусишин, а кінцеве слово мала голова Відділу ОУК, П. Гнатюк, яка подякувала всім присутнім за участь та всім тим, які взяли участь у програмі.

Відтак подано перекуску, приготовану членками ОУК. Підчас перекуски вшановано заслужену членку ОУК, п. Й. Березовську, якій вручено скромний дарунок та живу квітку, а також відспівано "Многих літ" як п. Березовській так і всім присутнім матерям. П. Березовська, зворушена до сліз, щиро дякувала членкам за несподіванку.

На закінчення покликано дослова п. В. Паремського, який розповів ширше про День Матері, згадуючи заслуги матерів та вказуючи на їхні обов'язки, після чого п. Ольга Ключковська попросила до переведення збірки на організаційні цілі, у висліді якої вислано $ 4.00 для "Нового Шляху". Щира подяка всім жертводавцям.

Дня 21 травня членки ОУК відвідали хвору членку, п. Степанію Ворону, яка тількищо вернулась додому зі шпиталя, де перебула тяжку операцію. При тих відвідинах не забуто й про "Жіночий Світ", на якого прес. - фонд зложили: $ 2.00 — п. С. Ворона; по 50 ц. пп. — Й. Березовська, Е. Борсук, О. Ключковська, Е. Столярчук, М. Смолій і П. Гнатюк. Разом $ 5.00. Всім жертводавцям щира подяка.

ВІННІПЕҐ

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ОУК

В останніх двох місяцях праця у Відділі ОУК у Вінніпеґу дещо зупинилась у своїм розгоні через недугу двох найбільш діяльних членок: секретарки п. К. Лазор і культурно-освітньої референтки, п. Е. Стахової.

П-і Е. Стахова вже виздоровіла і повернулась знову до нас, з чого всі членки дуже радіють і бажають їй сил та кріпкого здоров'я. Якщо у нашому Відділі було б більше таких діяльних і працьовитих членок, то праця у нас виглядала б багато краще.

П. К. Лазор ще досі хвора і її відсутність у Відділі ми дуже болючо відчуваємо. Цією дорогою членки Відділу у Вінніпеґу пересилають своїй секретарці якнайщиріші побажання скорого повороту до здоров'я та сил до праці.

Дня 4 квітня ц. р. на сходинах ОУК п. Анна Білоус відчитала дуже цікавий реферат про Марка Вовчка. В тому рефераті прелегентка зобразила докладно постать Марковичевої, її походження, молоді літа, її подорожі та перші твори на українській мові і причини, які привели її до писання на російській мові.

Над рефератом вив'язалась цікава дискусія, в якій майже всі членки брали участь.

Цього року підчас Великодніх Свят членки ОУК відвідували хворих по шпиталях та, разом з побажаннями, передали їм скромні дарунки.

Щороку в перший день Великодня ОУК у Вінніпеґу влаштовує традиційне спільне Свячене. Цього року відбулося Свячене у Великодню неділю, у великій залі Українського Національного Дому. За гарно прибраними столами засіли члени УНО, ОУК, УСГ, МУН і багато запрошених гостей. Членки ОУК напекли пасок, бабок, наварили крашанок, постарались про добру шинку і ковбасу, до того зготовили різних салат, хрону і огірків так, що Великдень у нас цього року був багатий і веселий. Голова Відділу ОУК, п. А. Вах, відкрила Свято, вітаючи членів та запрошених гостей традиційним "Христос Воскрес". і попросила проф. Зельського на господаря Свяченого. Парох церкви св. Андрея, о. Пуляк, посвятив паску і "прочия сніди", присутні заспівали "Христос Воскрес", помолилися та при дружній ґутірці, наче одна велика українська родина, споживали дари Божі.

Як все при таких нагодах, так і цього дня не обійшлось у нас без промов. Святочну промову виголосив о. Пуляк. Відтак забрав слово голова Краєвої Екзекутиви УНО, інж. В. Коссар який виголосив дуже річеву і добре обдуману промову, що відбилась широким відгомоном в англійській пресі й радіо. Промовляли ще п. Тарновецька від Центральної Управи ОУК, міський радний, п. Ребчук, п. Т. Кошиць від Осередку Укр. Культури і Освіт - п. Копичанський від Філії УНО зо Ст. Бонифас, п. Боровець і п. Коваль, голова Філії УНО.

При кінці п. Вах подякувала приявним за численну участь у Святі, а п. Зельський, як господар, подякував паням за гарно і смачно приготоване Свячене. Після обіду і промов молодь почала виводити гагілки та співати пісень так, що гості розійшлися домів щойно пізним вечором.

З початком травня Філія УНО разом з братніми Організаціями влаштувала в залях Укр. Нац. Дому успішний "Великий Весняний Базар". При улаштуванні і переведенні того базару багато праці вложили також членки ОУК,

які кожного вечора варили пироги, та розібрали між себе дуже багато базарових книжечок, продаючи їх перед і підчас базару.

За першенство змагались три контестантки: Галина Янчук, Галина Гарасовська і маленька учениця Рідної Школи, Віра Стойко — наймолодша донечка нашої членки. Королевою базару вийшла наймолодша контестантка, Віра Стойко, першою княжною п-на Янчук, другою княжною п-на Гарасовська.

К. Дякунчак, пресова референтка

ОШАВА

ДЕНЬ БАТЬКА

Дня 10 червня ц. р. заходом Відділу ОУК вшановано невеликою імпрезою батьків. Ця імпреза притягнула до домівки УНО все членство та молодь, яке охоче допомагає у всіх підприємствах.

День Батька відкрила голова Відділу, п. М. Грайник, прохаючи всіх присутніх засісти до приготованої членками ОУК смачної перекуски. В часі перекуски п-на Оля Турецька відчитала дуже гарний реферат про значення і заслуги батьків для родини і народу, після чого відспівано батькам многоліття.

По перекусці п. Грайник покликала всіх приявних батьків до слова, які говорили коротко але щиро, дякуючи при тому членкам за прийняття. Довшу промову про значення такого дня виголосив п. В. Грайник, після чого голова Філії УНО, п. Павло Череватий, попросив присутніх зложити жертви на організаційні цілі.

Вкінці п. М. Грайник подякувала ще від себе присутнім за те, що прийшли звеличати батьків та висловила надію, що на другий рік Відділ ОУК зможе з кращою програмою відсвяткувати День Батька.

Присутня

СОДБУРИ

НЕСПОДІВАНКА

Дня 20 червня ц. р. членки і прихильниці Відділу ОУК у Содбури улаштували несподіванку для п-ва Косарчин з нагоди народження їхнього синка.

П-во Косарчин — новоприбулі з Европи. Приїхавши до Канади, відразу вступили до УНО і стали активними членами.

Підготовкою несподіванки зайнялися пп. А. Гриценко і М. Юзик. Голова Відділу, п. А. Курилів, в імени всіх членок і прихильниць привітала п-во Косарчин і їх сина. При цій нагоді не забуто і про наш журнал "Жіночий Світ" і на ту ціль переведено збірку, що принесла $ 8.00, які переслано до Адміністрації "Ж. С." Всім жертводавцям щира подяка, а п-ву Косарчин і їх новонародженому синкові кріпкого здоров'я й многих літ.

Кореспондентка

ФОРТ ВІЛЛІЯМ

День Батька

За старанням Відділу ОУК у Форт Віліям дня 17 червня відбувся День Батька. На програму свята склалися: вступне слово голови Відділу, п. Є. Пиріг, виступи учнів Рідної Школи зі співами і танками, деклямація з грою на гармонії та реферат, який виголосив член МУН, В. Холодило. Привіт батькам від дітей склав учень Д. Котик.

В імени батьків промовляв п. Котик. Опісля пані подали смачну перекуску і каву. На закінчення присутні відспівали батькам "Многая літа". Була переведена збірка, з чого призначено також $5.00 на пресовий фонд для "Жіночого Світу".

Присутня

СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ У ФОРТ ВІЛІЯМІ

Панство Гладуни і пані Сірська

Дня 13 травня ц. р. членки ОУК та приятелі влаштували в домівці УНО гарне приняття панству Гладунам з нагоди їхнього срібного весілля.

Пані Гладун — це невтомна діячка Форт Віліяму, яка ціле своє життя присвятила праці для рідного народу.

Життьовою девізою п. І. Гладуна було як найбільше фінансово піддержувати Український Визвольний Рух.

"Весілля" відбулося в дуже теплій атмосфері. Гарні дарунки були доказом того, як високо Форт Віліямці цінять примірну родину панства Гладунів.

О. С.

УКРАЇНКИ! ПРИСТУПАЙТЕ ДО ДРУЖНЬОЇ СПІВПРАЦІ ДЛЯ ДОБРА НАШОГО НАРОДУ В РЯДАХ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНОК КАНАДИ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ!

ЛЕОНІД БАЧИНСЬКИЙ

КУТОК ЛЮБИТЕЛІВ КВІТІВ

Квітництво поділяється на три основні групи: кімнатне, тепличне (оранжерійне) і на відкритому ґрунті. Самі квіти бувають: многолітні, дволітні, літні й осінні. В теплицях плекається квіти круглий рік. Одні плекають квіти задля їх краси або запаху, другі задля декоративних листків, інші тому, що пнуться, звисають або стеляться по землі.

Кожна квітка має в собі щось гарного, цікавого — лише треба знати чим саме вона цікава. За старання і вміле їх плекання в нагороду дасть нам все, що має в собі приманчивого. Для любителів квітів важне мати у себе найцікавійший вибір квітів, який вповні вдоволяв би його протягом цілого року. Це можемо осягнути лише тоді, коли маємо теплицю. Вона дає багато світла, відповідне тепло і потрібну вологість та вентиляцію. Тому, що теплиці є досить коштовні і не кожний з нас може їх мати, тому я хотів би в першу чергу запізнати наших читачок з плеканням кімнатних рослин.

Головним і рішаючим фактором успіху кімнатної культури рослин це є **світло,** особливо зимою. При недостачі світла, а при виповненні всіх інших умов для нормального розвою, все таки рослини швидко слабнуть і гинуть і тому треба їх уміщувати на **найсвітліших місцях.**

Другою умовою правильного плекання кімнатних рослин — це **теплота приміщення.** Загально, пересічна температура наших кімнат є зависока для багатьох рослин, головно субтропічного походження. Вони вимагають в час їх нормального спокою більш низької температури. При високій температурі рослини скоро гублять листя і поволі гинуть.

Третя умова — це **вологість повітря.** В більшості вологість в наших кімнатах є незвичайно низька. Від сухости повітря у рослин починається постепенне підсихання листків, їх опадання, а все це веде до смерти.

Подаю вибір кімнатних рослин, уложений на основі довголітнього добору найбільше невибагливих, витривалих і вічнозелених видів тропічної і субтропічної фльори.

В світлих кімнатах зимою при температурі 15-18 Ц. або 59-64 Ф. можна добре плекати: фінікову пальму, кенцію, хамедореї, латанії, драцени, гібіскуси, куркуліга, фікуси, пандануси, клівії, філадендрони, деякі листові беґонії, папороті і т. д.

В світлих кімнатах при температурі 10-12 Ц. або 50-54 Ф. добре ростуть хамеропси, олеандри, піттоспоруми, аукуби, аспарагуси, абутілони і т. д.

В кімнатах з більш сухим повітрям при цій же температурі 10-12 Ц. або 50-54 Ф. добре удаються суккуленти, кактуси, агови, алоє і т. д.

Гарно квітучі кімнатні рослини як фуксії, геранії, кринуми, амориліси і т. д., які вимагають зимою довшого спокою, зберігаються в прохолодних, світлих приміщеннях при дуже поміркованому підливанні.

Є квіти, які цвітуть безперервно цілий рік, наприклад примуля. Деякі оранжерійні (тепличні) квіти "сезоново" прикрашують наші кімнати. Осінню тримається хризантеми, зимою — цикламени, левкої, бози, конвалії, нарцизи, гортензії, азалії, рожі і т. д. Після відцвітнення, ці рослини гублять своє декоративне значення.

Плекання кімнатних рослин діференціюється залежно від видів рослин і їх індивідуальних особливостей.

Подавати вичерпні вказівки плекання різних кімнатних рослин є нашим дальшим завданням.

Назви рослин подаю в латинській мові, таксамо, як їх подають каталоги різних тутешніх городничих фірм. При дальших описах буду подавати також українські й англійські назви.

ПРИМІТКА: Звертаємо увагу шановним читачкам нашого журналу, що наш фаховий співробітник, проф. Леонід Бачинський, буде подавати за зворотом коштів переписки поради в справі плекання квітів. В усіх справах просима звертатися до нього безпосередньо на адресу:

Mr. L. Bachynsky, Box 814, Warrenton, Va., U.S.A.

Запити і відповіді загального значення будуть уміщуватися в кутку любителів квітів.

Ред.

ПІД УВАГУ НОВОПРИБУЛИМ!

Щоб дати змогу новоприбулим імігрантам навчитися англійської або французької мови, канадійський уряд через свої Відділи Громадянства по провінціях допомагає у вивінуванні вечірних шкіл для імігрантів, які провадять Провінційні Департаменти Освіти. Для новоприбулих, що не можуть відвідувати вечірніх шкіл, Відділ Громадняства радо висилає книжки, з яких можна самому вчитись англійської чи французької мови. Листи в тій справі адресувати до:

The Director, Canadian Citizenship Branch, Department of Citizenship and Immigration, Ottawa, Ont.

Такий лист може написати по-англійськи працедавець або приятель, хоч і листи на рідній мові написані будуть приняті.

КУХОВАРСЬКІ ПОРАДИ

Літня й осіння пора це час на презервування овочів і городини. Мудра і справна господиня завжди плянує свою працю так, щоб найти час на презервування. На тому скористає не тільки її бюджет, але також і здоров'я її і родини.

Ледви чи ж може бути щось практичнішого, як мати повний запас презервованої поживи на зиму, коли то наш організм ще більше як у літі потребує тих всіх складників, які є в овочах і городині, а які нераз через недостачу матеріяльних засобів не можна купити свіжими зимовою порою. Отже стараймось використати сезон презервування, пам'ятаючи, що воно зроблене в сезоні, заощаджує нам гроші, працю, час і енергію зимою і весною.

Нижче подаємо загальні завваги відносно презервування овочів, а також добрий, випробований спосіб на презервування молодого борщу на зиму. Спробуйте його, а певно не пожалуєте. А як зимою подасьте своїй родині чи гостям той борщ із запахом зеленого кропу та смаком молодої городини, то дістанете від них вислови подяки і гідне признання доброї куховарки.

Презервування овочів.

Успішне презервування овочів і других продуктів залежить у великій мірі від уміння та відповідних приборів до презервування. Ті прибори не мусять бути дорогі ані вибагливі, але такі, щоб легко і зручно можна було їх уживати. Отже заки приступимо до презервування, стараймось мати всі потрібні речі під руками, як: слоїки, нові ґумки, нові закрутки, баняки (найкраще политі), миски, сталевий або срібний ножик, дерев'яну ложку і т.п.

Є три роди презервування овочів: 1. Варення овочів в баняку і наливання до слоїків. 2. Презервування овочів у слоїках у печі. 3. Варення свіжих овочів у воді, по-англійськи "колд пек". Цей останній спосіб є найбільш уживаним і найуспішнішим і про нього подаємо нижче наші завваги.

Маючи всі прибори під руками, приступати до праці в такому порядку:

1. Помити старанно в миляній воді неушкоджені слоїки, ґумки і накривки, добре сполоскати і держати їх в кип'ячій воді аж до часу вжитку.

2. Помити **свіжий, здоровий і неушкоджений овоч.**

3. Попарити овоч (як треба), як напр., бросквини (пічес). Вложити овоч в друшляку або в сітчастій матерії до кип'ячої води на хвилинку, опісля до зимної і зараз стягнути шкірку.

4. Покраяти овоч на половину чи куски, як напр. грушки і бросквині.

5. Накладати овоч ложкою рівно і досить легко по шийку слоїка. Можна вкладати й менше, як хто любить мати більше соку.

6. Наляти сиропом до верха слоїка, накрити накривками з ґумами і закрутити досить тісно, але не занадто, бо слоїки готові потріскати у воді.

7. Поскладати слоїки до спеціяльного баняка з дротяним кошиком для презервування, або до звичайного баняка, в якому виварюється білля, тільки вистелити спід дощинками чи грубим платком, щоби слоїки не потріскали.

8. Налляти гарячою водою один цаль вище слоїків і варити призначений час відповідно до роду овочу. Час варення рахувати від часу, як вода пічне кипіти. Після того пильнувати, щоби вода **кипіла постійно,** але не надто сильно, тільки поволі й рівномірно.

9. Вибрати слоїки з води, закрутити тісно закрутки і за 10 хвилин вдруге закрутити, обернути їх дном до гори, щоби переконатися чи вони часом не течуть. За якийсь час поперевертати слоїки назад.

10. Переховувати слоїки у темному і сухому місці у пивниці.

Час варення і роди сирупів.

Яблука, помити, покраяти в куски (райські яблука варити цілі)... Сироп рідкий, варити 20 хв.

Морелі (абрикоси) помити або обтерти вогкою платинкою... варити 20 хвилин, сироп рідкий.

Різні ягоди, як ожини, чорниці (борівки), малини і т. п. за вийнятком трускавок (строберіс) помити... варити 20 хвилин, сироп рідкий або середній.

Трускавки помити, налляти сиропом, в якому повинні бути кілька годин, відтак підогріти... варити 16 хвилин, сироп середній.

Бросквині (пічес) попарити, скинути шкірку, краяти на половину, або куски... варити 20 хвилин, сироп рідкий.

Грушки (найкращі т. зв. "бартлетс") помити, обібрати шкірку, хоч можна презервувати і з шкіркою, складати скоро у слоїки, щоби не темніли, — можна покласти наперед у воду з дрібкою солі, (на 1 кварту води ложечка солі), це охоронить овоч від темніння (таксамо можна поступати із бросквинами)... варити 20 хвилин, сируп рідкий.

Сливки помити і наколоти чистою голкою (це охороняє від тріскання шкірки)... варити 20 хвилин, сироп рідкий або середній, як хто любить.

Черешні і **вишні** помити (кісточки можна вибрати або ні)... варити 20 хвилин... сироп рідкий, а до вишень сироп середній.

Ревінь (рубарб) помити, покраяти в куски, попарити, воду відцідити (можна варити також з додатком трускавок або малин, які дають гарного запаху і смаку)... варити 16 хвилин, сироп середній.

Сироп. Є три роди сиропів: **рідкий, середній** і **густий.** Пропорція така: рідкий сироп — одно горнятко цукру, два горнятка води; середній сироп — одно горнятко цукру, одно горнятко води; густий сироп — два горнятка цукру, одно горнятко води. Змішати цукор з водою, а як добре закипить тоді готовий до вжитку. Густого сиропу вже мало хто сьогодні вживає, хіба, що хто любить дуже солодкі компоти.

ПРЕЗЕРВУВАННЯ БОРЩУ

(пропорція: на 12 кварт)

8 кварт дрібно покраяних буряків
8 великих морков
2 кварти стручкової квасолі
1 кварта молодого гороху
12 ложечок дрібно покраяної цибулі
1 велика (кругла) зелена паприка
1 горнятко листя петрушки
1 горнятко молодого кропу
12 (рівних) ложечок солі

Всю городину старанно помити і дрібно покраяти. Горох і квасолю приготовити окремо і кинути на 5 хвилин у кип'ячу воду. Це є конечна умова успішного презервування борщу.

До чистенько помитих виварених у кип'ячій воді слоїків, накладати приготовану городину. Половину кожного слоїка наперед виповнити буряками, а другу половину (по шийку) виповнити рештою городини. На кінці додати ложечку солі, а відтак налляти кип'ячою водою по шийку слоїка, накрити накривками з ґумками і закрутити. Складати в гарячу воду до баняка і варити три повні години (від часу, як закипить вода), на середньому вогні (вода мусить кипіти ввесь час але не сильно, тільки поволі).

По трьох годинах вибрати слоїки зараз з води, закрутити закрутки, і по 10 хвилинах закрутити вдруге, обернути до гори дном, щоби переконатися, чи слоїки не течуть. (Коли б текли, то їх треба зужити скоро). По 10 хвилинах обернути слоїки дном у низ. Переховувати в темному, сухому місці у пивниці. Зимою отворити, вилляти борщ до горшка, поставити на кухню, щоб закипів і заквасити чим хто любить чи має — помідорами, цитриною чи квасною сметаною.

РІЗНІ ПОРАДИ

ЯК ОХОРОНИТИСЯ ПЕРЕД АТОМОВОЮ АТАКОЮ

Насамперед ми мусимо собі усвідомити, що роздроблювання атомної бомби є тільки відмінний спосіб спричинювання експльозії. І хоч атомна бомба приносить без порівняння більше знищення та смерть, чим якийнебудь інший винайдений людиною вибуховий матеріял, то всетаки її сила є рішучо обмежена. Навіть водневі бомби не можуть за одним замахом змести землю з лиця світу, або вбити нас всіх таємними променями.

Знаючи отже, що сила бомб є ограничена, ми маємо добрі шанси пережити атомні напади (коли б аж до них прийшло), якщо тільки будемо знати, як охоронятися перед ними.

Нижче подаємо шість охоронних протиатомних засад. Їх найкраще **вивчити напам'ять,** щоби в случаю нападу знати, як поступити зі собою.

1. Пробуйте захистити себе.

Як є час, пробуйте зійти до пивниці, або підземки (сабвей). Коли б случайно ви найшлися на дворі, старайтесь захистити себе з боку будинку, або скочте у поблизький рів, канал і т. п.

2. Положіться прямо на землю або підлогу.

Щоби охоронити себе перед можливістю поранення відламками бомби або кинення в один чи другий бік, найкраще лежати притуленому тісно до підлоги, землі або стіни.

3. Закрийте лице руками.

Як положитеся рівно на землю, заховайте своє лице в руки. Це охоронить ваше лице від попечення, ваші очі від летючих відламків різних предметів та тимчасової втрати зору.

4. Не спішіться скоро на двір після бомбової атаки.

Після вибуху атомної бомби зачекайте кілька хвилин, аж потім ідіть на двір та, як треба, помагайте гасити вогонь. Після іншого вибуху зачекайте хоч годину перед виходом на двір, щоби дати нагоду оставшим радіоактивним променям стратити свою силу.

5. Вистерігайтеся поживи і води, які були виставлені на радіоактивні промені.

Щоби охоронитися перед хворобою або затроєнням, вживати воду і поживу, які напевно не були виставлені на радіоактивні промені, або ще краще вживати поживу і воду з герметично замкнених бляшанок і пляшок.

6. Не поширюйте жодних поголосок.

В часі бомбового нападу не поширюйте жодних поголосок, бо часами така поголоска може легко спричинити паніку, в якій ви самі можете втратити життя.

ЯК БРАТИ СОНЯШНІ КУПЕЛІ

Сонце може обернути Вашу шкіру в який кольор ви забажаєте — ясно-смаглявий, смаглявий, брунатний і ще темніший, але також болючо червоний, з міхурцями. Тому наша рада: не спішіться з обсмалюванням тіла. Починайте брати соняшні купелі по 15 хвилин денно, збільшуючи час кожного дня. На голові добре мати капелюх або хустину.

ЯК ЗАДЕРЖАТИ ХОЛОДНУ РІВНОВАГУ ДУХА І МОЛОДІСТЬ ТІЛА В ГАРЯЧІ ДНІ

1. Відпочивай вповні (відпружися зовсім). Напруження і хвилювання тільки збільшує горяч у тілі, що дуже від'ємно віддзеркалюється на зверхньому вигляді жінки.

2. Роби все пляново. Свій час поділи так, щоби все виконувати поволі. (А як годі все задумане виконати, то чи хиба світ завалиться?). Біганина без пуття збільшує циркуляцію крови, а це шкодить здоровлю.

3. Виконуй всю тяжчу роботу, як варення, прання, прятання рано, коли холодніше. Пополудні лягай відпочивати.

4. Іди на купно рано, коли менше покупців у крамниці. Май приготовану листу, що треба купити, щоби не вертатись по два-три рази до крамниці. Тим способом збережеш свою енергію, а також і свою молодість.

Мода

1. Гарний і легкий вакаційний одяг в трьох частинах. Пошитий з тісно тканої бавовняної матерії. Купелева частина має трикотову підшивку. Цей одяг надається прекрасно на дозвілля чи пляжу.

2. Розкішна, вигідна і практична літня сорочка до спання з бавовняної поморщеної крепи. Прикрашена найлоновим мереживом. Дається легко прати і не треба її прасувати.

3. Цього року є знову в моді плісовані суконки і спіднички й то не тільки з легких вовняних чи шовкових матерій, але також і бавовняних. Повища принадна суконка пошита з бавовняної матерії.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

УНО, Ошава, Онт. (збірка на забаві у п-ва Недошитків $21.17
М. Шелюк, Зах. Торонто, Онт. (збірка з повесільної забави у п-ва Ґонтів) 20.00
М. Дунець, Торонто, Онт. (збірка з несподіванки у п-ва Проців) 15.00
С. Савчук, Торонто, Онт. (збірка з передвесільної забави для молодят Зварич-Шкарабан 14.00
П. Бідочка, Содбури, Онт. (через "Новий Шлях") 10.00
Відділ ОУК, Содбури, Онт. 8.00
Відділ ОУК, Форт Віліям, Онт. 5.00
С. Ґонта, Торонто, Онт. 5.00
О. Касюхнич, Ванкувер, Б. К. 2.50
О. Корпусь, Реджайна, Саск. 2.50
М. Семенюк, Кірклендлейк, Онт. 1.50
Е. Оброца, Вінніпеґ, Ман. 1.00
І. Грицан, Струан, Саск. 1.00
А. Ковальчук, Торонто, Онт. 1.00
К. Боднар, Порт Алберні, Б. К. 0.50
К. Мисик, Кіндерслей, Саск. 0.50

ВСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ АДМІНІСТРАЦІЯ "ЖІНОЧОГО СВІТУ" СКЛАДАЄ ЩИРУ ПОДЯКУ.

НАДІСЛАНІ ВИДАННЯ

"ГОЛОС МОЛОДІ", квартальник, рік V, ч. 2, 1951, видають Молоді Українські Націоналісти Канади, Вінніпеґ, Ман, Канада.

"СПИРИТ оф ФЛЕЙМ" ("Дух полумя"), переклад вибраних творів Лесі Українки. Видання Союзу Українок Америки, Філаделфія, Па., ЗДА.

Іван Смолій: "КОРДОНИ ПАДУТЬ", повість. Видання Клюбу Приятелів Української Книжки, Вінніпеґ, Ман., Канада.

Олена Цегельська: "ПЕТРУСЕВА ПОВІСТЬ", оповідання для дітей. Бібліотека Юного Читача "Євшан Зілля", Торонто, Онт.. Канада.

"КИЇВ", журнал літератури й мистецтва, рік II, ч. 2, березень-квітень 1951, видає Літературно-Мистецьке Т-во, Філаделфія, Па., ЗДА.

"ФЕНІКС", журнал молодих, неперіодичне видання Т-ва Української Студіюючої Молоді ім. М. Міхновського, Мюнхен, Німеччина.

"НОВІ ДНІ", універсальний ілюстрований місячник, видає в-во "Нові Дні" Торонто, Онт., Канада.

"СВІТЛО", католицький часопис для українського народу, видають оо. Василіяни, Торонто, Онт., Канада.

"ПОРОГИ", літературно-мистецький журнал, рік III, ч. 18, березень 1951, Буенос Айрес, Арґентіна.

"НАШЕ ЖИТТЯ", рік VII, ч. 7, липень 1951, видає Союз Українок Америки, Філаделфія, Па., ЗДА.

"САМОСТІЙНА УКРАЇНА", місячник культури, політики і суспільного життя, рік IV, ч. 7, липень 1951, видає Незалежна Видавнича Спілка "Самостійна Україна", Вінніпеґ-Ст. Пол-Шікаґо, Канада, ЗДА.

Марко Вовчок: "СЕСТРИЧКА МЕЛАСЯ", оповідання для дітей. Бібліотека Юного Читача "Євшан Зілля", Торонто, Онт., Канада.

"ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЛИСТОК", бюлетень, рік I, ч. 1, квітень 1951, видає Матірній Союз Українок, Ню-Йорк, Н.Й., ЗДА.

"КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ", місячний орган Централі Українців Католиків Апостольського Ексархату Зах. Канади, рік II, ч. 6, червень 1951, видає Українська Католицька Рада Зах. Канади, Едмонтон, Алта, Канада.

Mar.52
Mrs. K. Hladun
626 Port Arthur Blvd.
Fort William, Ont.